

1 2 3 4 5 6 7 8

**ויש רגעים שהוא נעלם
ואתה כבר מתגעגע
והימים מתארכים
והלילות לא נגמרים
מחכה בציפייה לקצת נגיעה...**

מתוך השיר שליעד כתב "נגיעות של גן עדן"

ליעד לביא

כ"ה בחשוון תשנ"ב 2.11.1991

כ"ט בתמוז תשע"ד 26.7.2014

קוויט'ו

ליעד נולד ביום כ"ה בחשוון ג'שנ"ב מל"ו/ו/ב בישוב לבנה-שני שבזכרון הר הזכרון.
בנם השלישי של זכורה ושמאלא לביא, אח קטן לליאור ואירון. ליעד היה ילד יפה
וזמזם שיער עם עיניים ירוקות כחולות גדולות, ריסים ארוכים וחיוך ענקי.
בגיל ארבעה חודשים כבר זחל בכל הציג ובגיל עשרה חודשים כבר רץ.
כאלו ידע שעליו להספיק בחייו כמה שיותר...

אמא בקורה ואימא

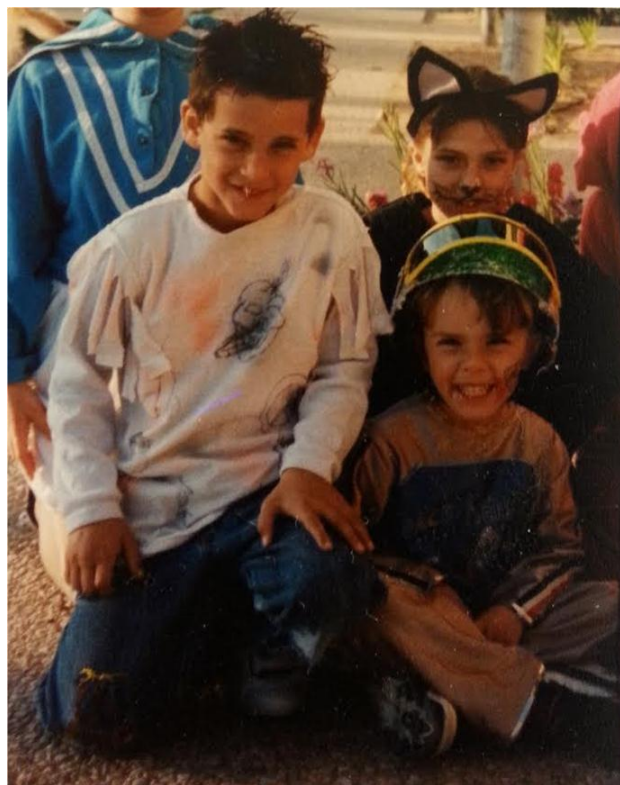
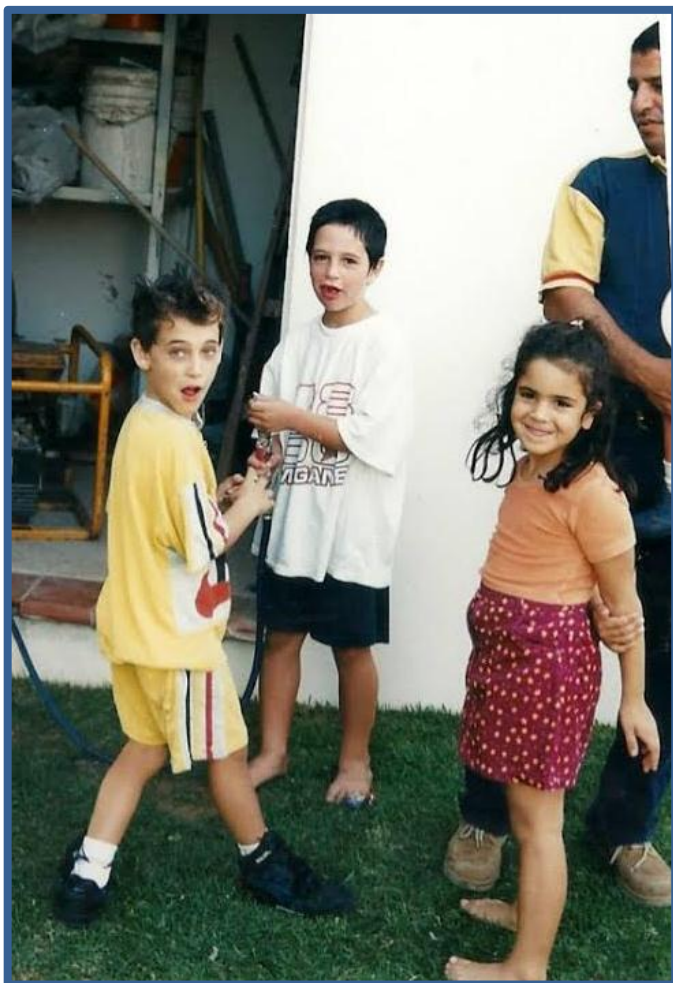

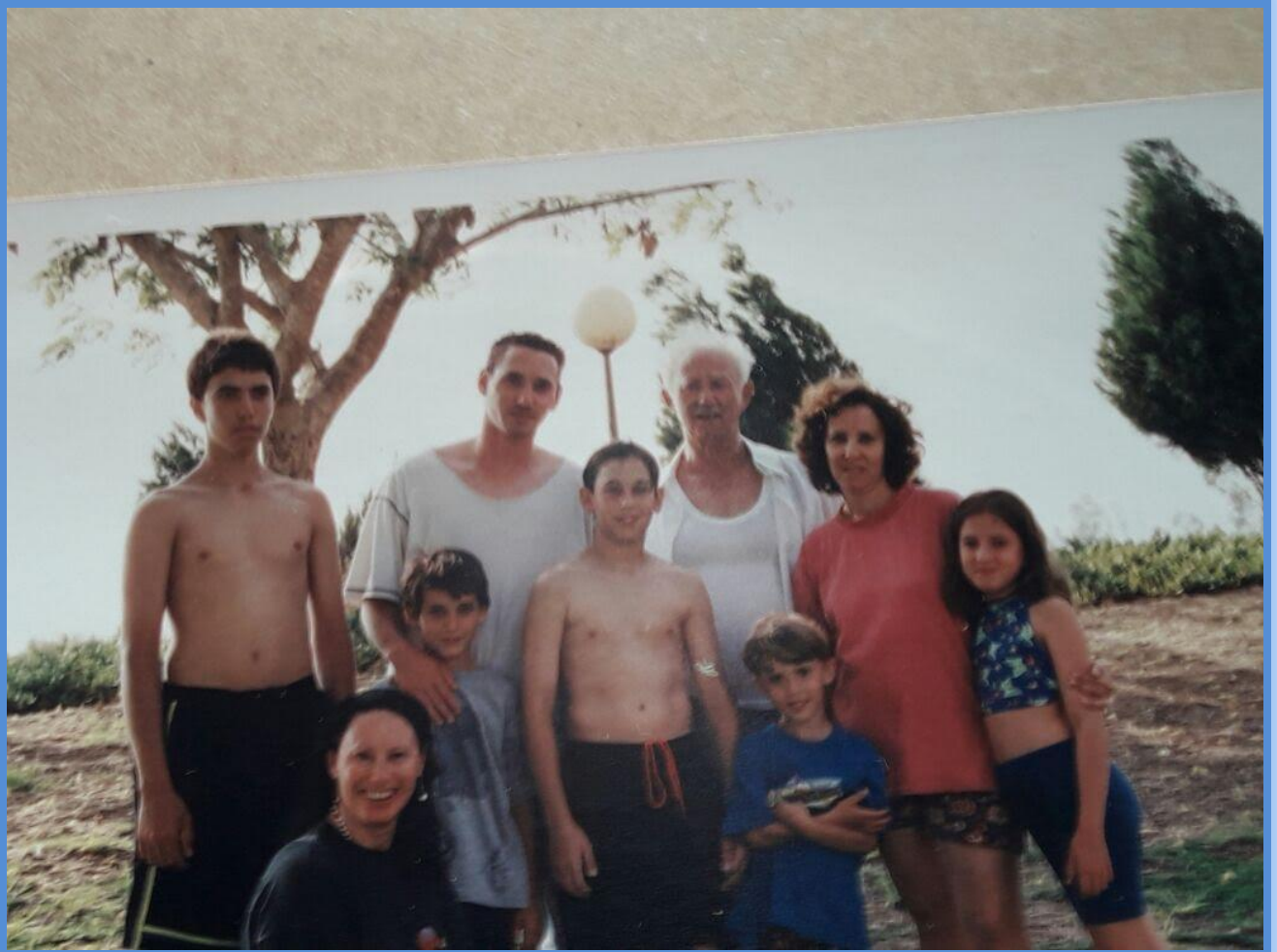

ליעד היה ילד סקרן מצד אחד ומאד ביישן מצד שני.
הוא היה נגלה לזכורה על הרגלים ולא צב מהן. כשכנס לפעילות הוא היה הבן היחיד
בן שבע בנות. הוא שמע סביבו כל הזמן דיבורים בלשון נקבה וכשהגיע לזכר הוא
דיבר בלשון נקבה. משפחה נאלצה להגן אורגו עד שאמר שהוא בן וסביבו בפעילות הן
בנות.

כשליעד היה קטן ניסה לחבוג אג אחיו לירון בשער רכיזה על אופניים. כשהיה זמן קצר ללירון אג האופניים שהיו גרועים פי כמה... ובכל זאת לימד אג עצמו לרכוב עליהם. ליעד לא היע עם הרגליים לקרקע, כל עצירה הוא נאלץ ליפול מהם אבל זה לא הפריע לו.

מאן חזרה עד סוף בינה ה' הגחך בישוב מוגר ולאג דביר הספר היסודי "פסיאוג". הוא היה גלמיז מאגר למוריו, דעגן המציג גימוכן והסדרים בכל נושא. המחנך שלו בביגוג ג', ד' סיפרה: "כשרציג לזעוק עליו הוא היה מביט בי בעיניו הכחולות- ירוקת וזחיון שהיה כך לו... בלב המים אוג וקשה היה לכעוס עליו".

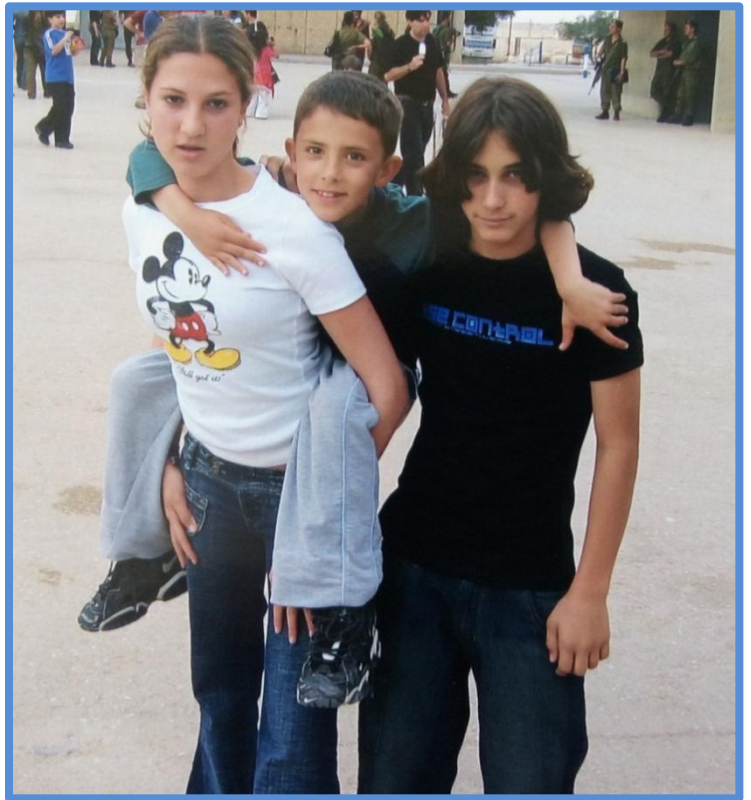
ליעד היה צחקן ומצחק, מסמר חדרגי וחוזב מעשי קונרס. חיוך קבוע היה נסוך על פניו, גים בריעי משכר.

זכיגה ו' לעד עזר עס געפארגו מלכנה-שני
 לקיבוץ חולית שזחל אשכול. לעד למד
 בחברת הזניים "נופי השמור". למסוף השגררה
 המשפחה ביישוב "שדה נצח" ליד דודו, גלעד
 וניצה קורנאלי. שם גיל עס בניו דודו שם
 היו שניו. אל, לי ומור חלקו עס לעד אג
 חנווג היארג.

אל זכורה אמו היה קשור בחבלי אהבה
 וזאבה, ינק אג הערכים ויש אגם
 בזכרונג. זינו לבין אחיו ליאור ואירון שררו
 יחסי חברג, אהבה והערכה.

כשליעד היה בן שלוש שמואל עזר למיגר. לאחר כמה שנים שמואל
אביו הגחמן עם שוש. לשוש יש שלושה ילדים מנישואיה הראשונים
בגלים מקדמים לביילאים של האחים של ליעד. לילך, שירה ואור. ליעד
נהג להגיע לביג במיגר בשבוע וזילה עם כל האחים במהלך
השנים נוצרו ביניהם יחסים מיוחדים. כשנולד לשמואל ולשוש בן
משולף קראו לו שי. ליעד הגרעל מאז עוד כשבא לברך אג שי
בביג היוולדו בסוכות ומאז הרגיש מאז קרוב אליו. כששי גדל
הקשר הלך והגחמן ביניהם ושי מאז העריץ אג ליעד ואף רצה
ללכת לפנימייה בעקבות ליעד אך אמו הגרעה כי שי היה בן
התקונים ורצו שיעדל בביג קרוב להורים.

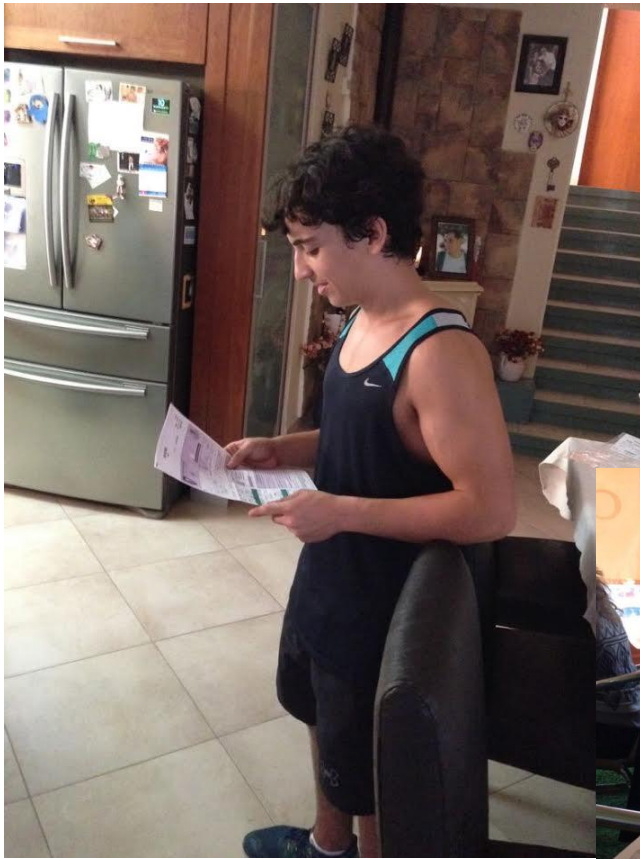
כששי החל להתבגר הקשר ביניהם הפך להיות קשר של בנים, חלקו
חוויות ביחד, איומים משוגפים כולם חיו בך מצוה של ליעד
לאחר יחד עם כל המשפחה. כשליעד הלך לקורס צלילה גם שי
רצה וכך לאחר סיום קורס הצלילה של שי החלו שי, ליעד ואירון
לצלול ביחד במיוחד באילת.

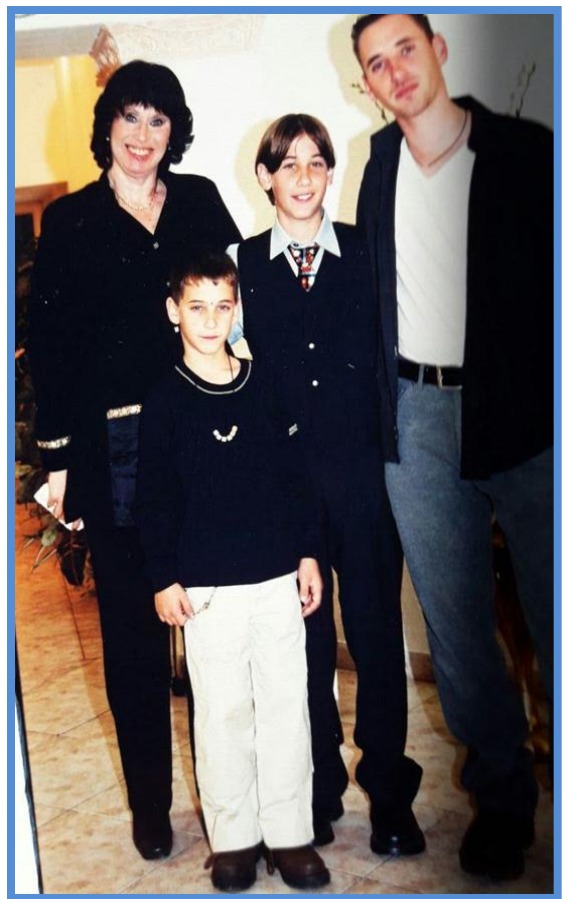
שי איווה אג ליעד בכל הארסים בפנימייה ואחר כך בצבא. לפני
קבלת הצו הראשון של שי, ליעד קיים הרבה שיחור עם שי לאן
בדאי להתגייס כמובן לקרבי אבל איזה יחידה לברק ואיזה איוונים
הוא צריך לעשות.

שי חיכה והגרעל לקבל אג הצו הראשון שהגיע בדיוק כשסיימו
לשגר שבעה לאחר נפילתו של ליעד.

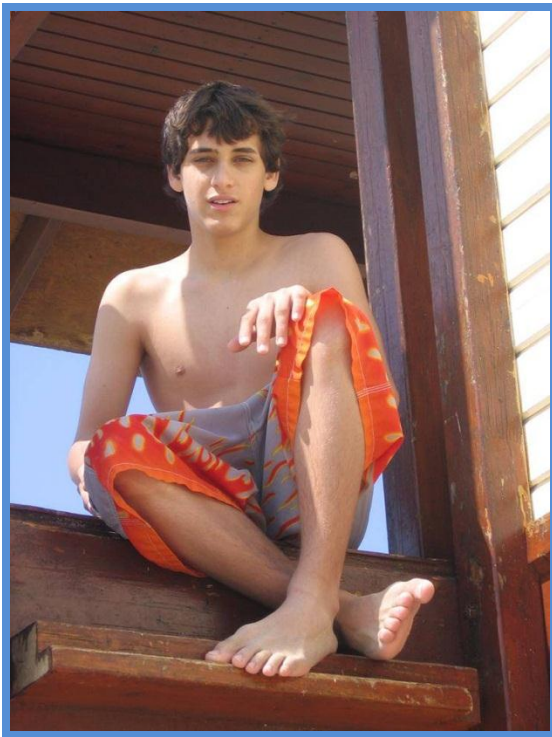

ליעד מאז אהז ספורי. זינדוגו היה בחוץ אינס וקפוארה. הוא כל כך אהז קפוארה שגם אחרי החוץ
 שלו הצטרף לקבוצה הזוארים שעסקו בספורט מגחום זה. כולם נשבו בקסמו וזיכואוג שלו בגרמי
 הקפוארה ואמישוג. פעמים רבות הם הציעו לו להצטרף אליהם. ישנה גמונה מצחיקה... קבוצה הזוארים
 הגבוהים והוא הקאן. ליעד אהז אג כל ענפי הספורט שהיוו עזורו גחזיד חשוב מאז. שחק כדורסל
 בנבחרת בוג הספר. בנוסף, שחק גם אינס, גלם על סנובורד בשלג, למד צליה, אהז סנפלינג ואלישר
 גלים. לא היה זו פחד והוא היה כרוך אחר כל פעילויות "האקסצרים" המרגשוג שהגסה בהן עם
 אביו ואחיו. הפעילות האחרונה של ליעד עם אביו הייתה סקי, היה מאז מרגש ומתנה והגכנון היה לצאג
 שוב לסקי ביחד. ליעד אהז לצלול וכא אחיו צללו בעקבוגיו. אינאים רגלים בשבילי הארץ היו בין אהזוגיו
 הרבות. הוא אייל בשבילי ישראל ובאזור מגוריו, נתנה לעורר ולקון בשחה. אחיו מספרים שלצאג לאייל עם
 ליעד פירושן להגיע לכא נידה.

ארץ ישראל הייתה חלק מהנשימה שלו.

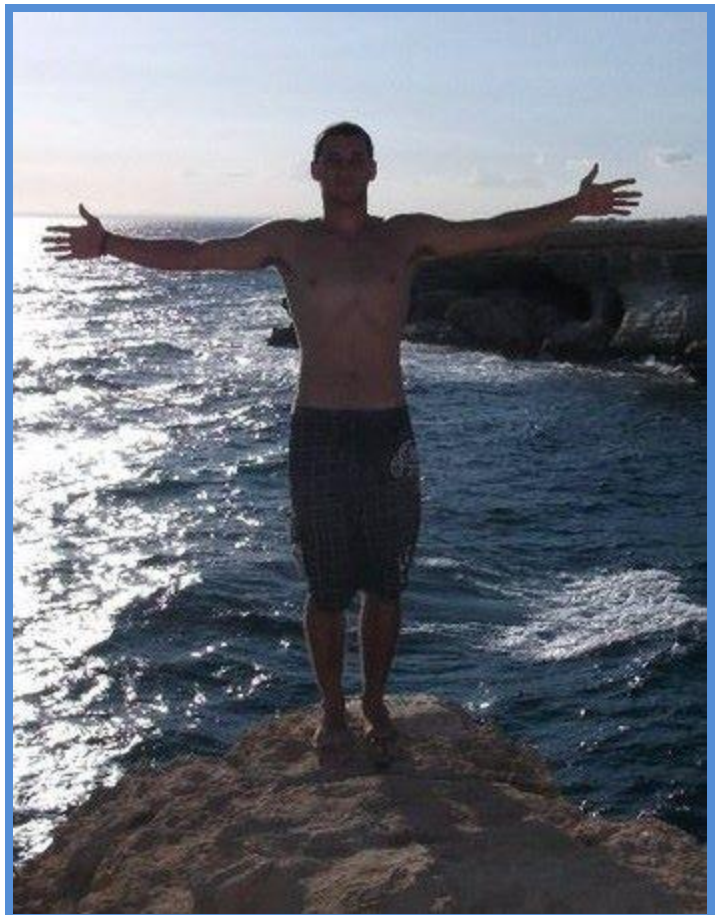
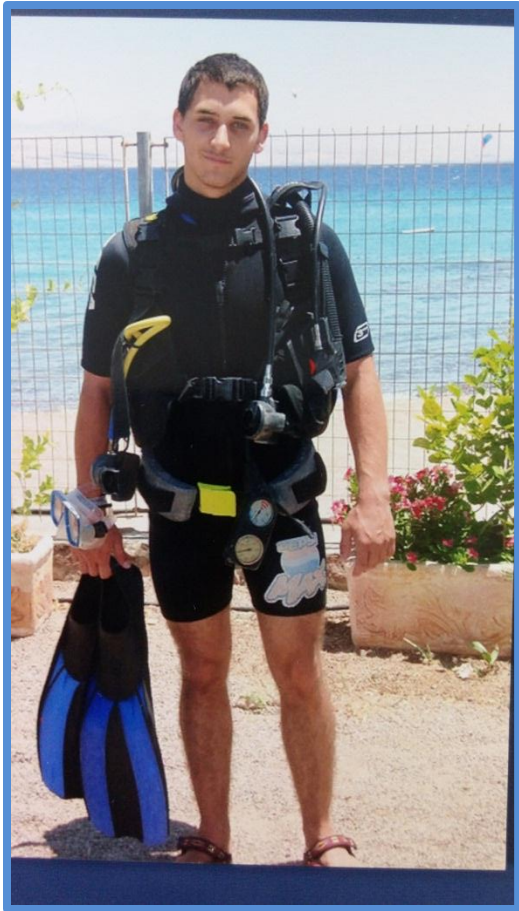

הפנימייה הצבאית

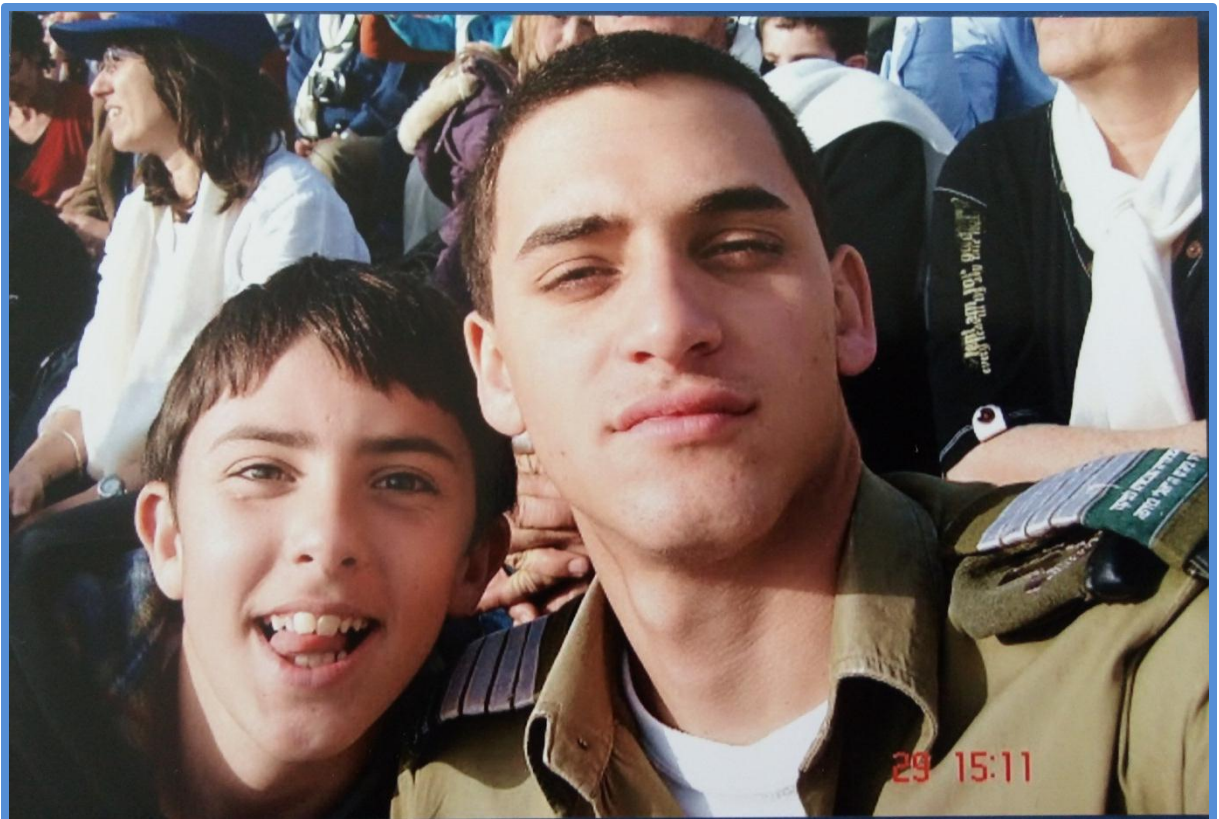

כבינה י' לעד היע אג רצונן ללכג לפנימיה צבאית בעקבות אחיו הזכור לרחוק. הוריו שוחחו איתו על הנושא והסבירו לו שכדי להגדל לפנימיה צריך לעמוד בדרישות ובהישגים האקדמיים הגבוהים שהם מצפים. לעד ענה ששם מכשול לא יעמוד בפניו. לפני חופשה הקיץ לעד נסע עם אבא שהוא למפגש הראשון ושם נאמר לו שהוא יתקבל על גנאי וחופשה הקיץ הוא ילמד וידריך אג על הפעור האמיתי שהיה צריך להשלים. לעד לקח אג המשימה באופן אחראי ורציני, נסע לפנימיה לקבל עזרה מהחונכו, במתן צעור שהשג שנקרא לעזרה והחל ללמוד. הוא הקדים שיעור רבוג ללומדים בבית. לעד היה מאד פתוח ולכן האמירה שלו הייתה מצוינת וגרמה לו להדריך אג הפעור האמיתי בזמן קצר. לעד עזר אג החינוך בציונים טובים מאד ובכך התקבל לפנימיה.

אמא ברכה: "באוגו זמן קצת ילד חדש. אחרי ילד שמצב אחד היה רציני ומצב שני שמועק, אבל כל הזמן עם מחשבה. גמיר היה בעיניו וגמיר היה לו הסדר לכל בעיותיו ואף נחם על בעיותיו. אג בעיותיו היע בפני המורים או המפקדים ולעיתים זה עלה לו בעונשים. קשה היה להניא אג לעד, היו צרכים לשכנע אוגו, הוא היה שואל אלפי שאלות ומקום הסדר עז שמה בעגו ואז משנה אג בעיותיו. יחד עם זאת לעד היה ענו וצנוע והיה עוזר לכולם בכל מצב."

ליעד הגרנדל לפנימייה הצבאית לפיקוד שלידי זיג הספר הריאלי העברי בחיפה. ההשגלנדוג במסערג
הצבאית לא הייתה קלה, אך ליעד נהח להציב לעצמו מטרות ואעמודי זמן, בחלול שנה כבר בלח הודוג
ליכולתוגו העבודה. ליעד היה מאד פעיל בחיי פלוגת "גבור" וכיתה י"ב שיש כיושד ראש ועדג
הנצחה במועצת השומרים, השגרג בארסון אירועי גרנדוג ואל נל חלך חשוד בערד המשפחוג –
אחד מאירועי הסיום.

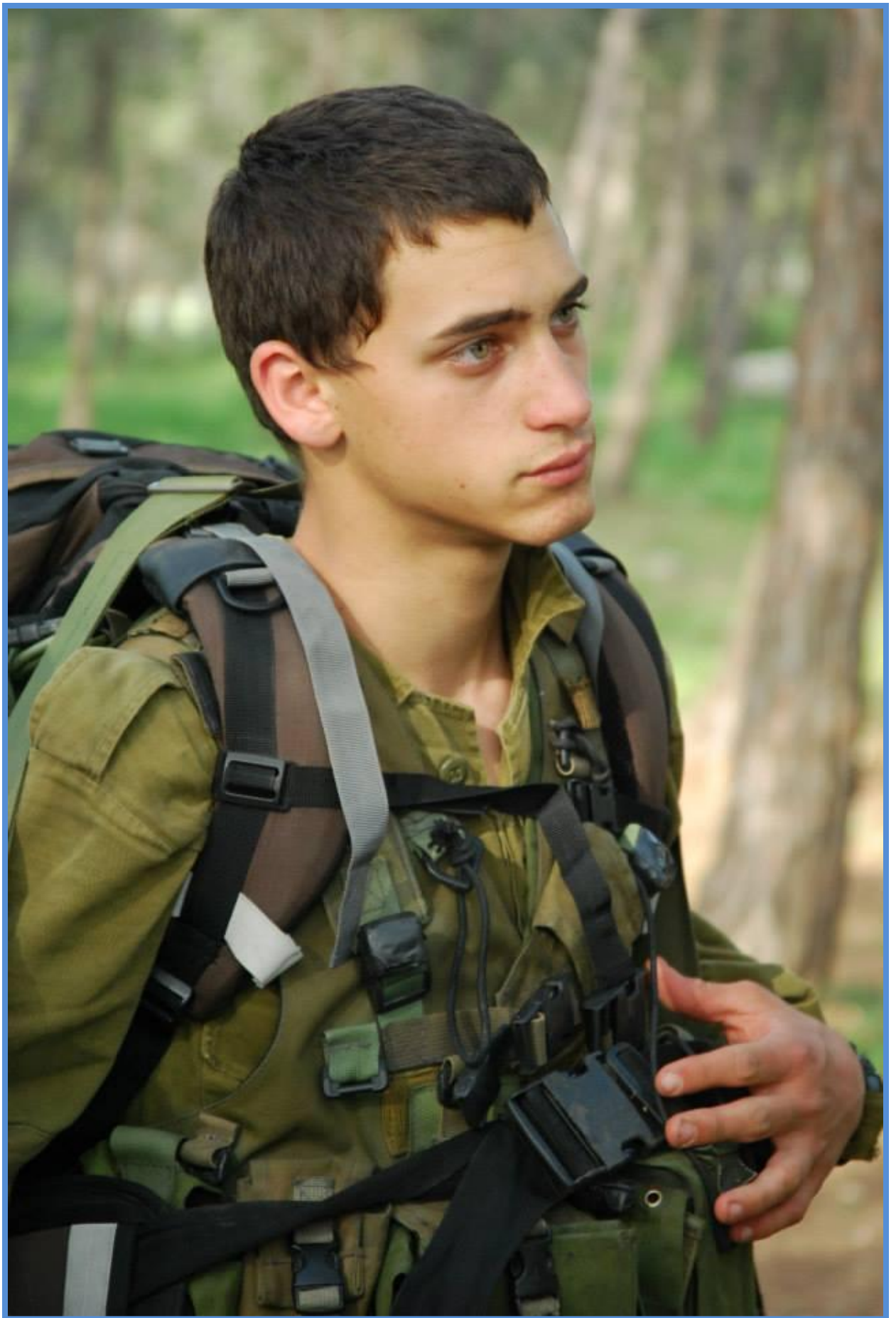

ליעד לא נגן לעצמו אף פעם אג הפריזאטיה לננה, להורד רגל מהפז גמז ענד קשה וניסה לעשוג אג הדברים על הצד האוב בוגר בכל גחולי החיים. בלימודים, בפנימיה ועם החברים. ליעד היה אחד הגלמים המשקעים בוגר בלימודים, ובגור חנק, היה זה שהשקע הכי הרבה במשיג ובחיי הפנימיה, הוא ידע להיות חבר טוב. ליעד היה חרוץ, שקדן, רציני, מחויב, כנה ואמיג. כל כך הרבה שמוג גואר אני יכול להרעיל על ליעד."

רועי ליפשיץ, מ"פ פלוגה "גבורה" 2010-2004

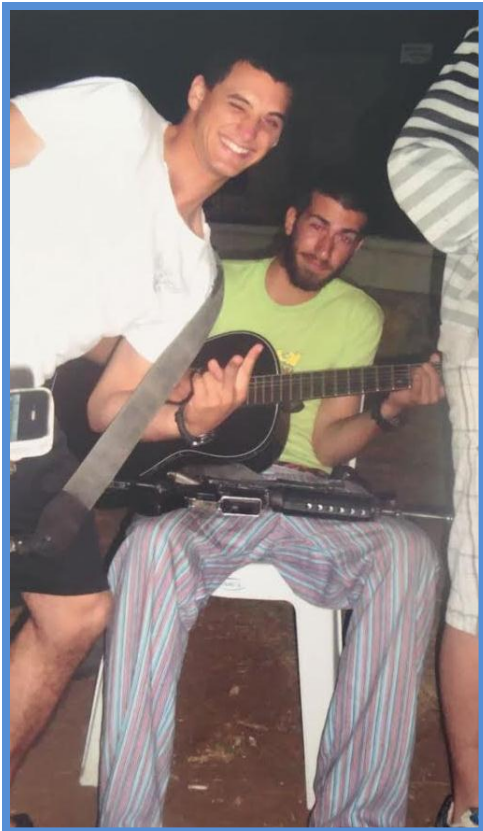

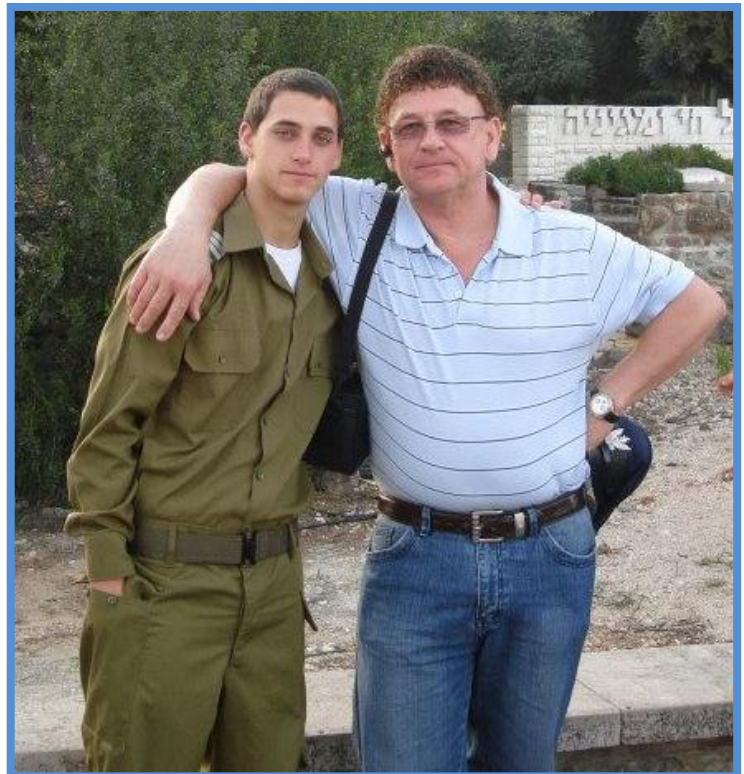

במהלך השנים בפנימייה הצבאית איעדתי הרבה חיסונים וביטוחים לכל מי שחש. עם זאת
ידע להפחין רוח שאור נעריה ליהנות מהחופה, לרקוד ולסחוף את חבריו איתו.

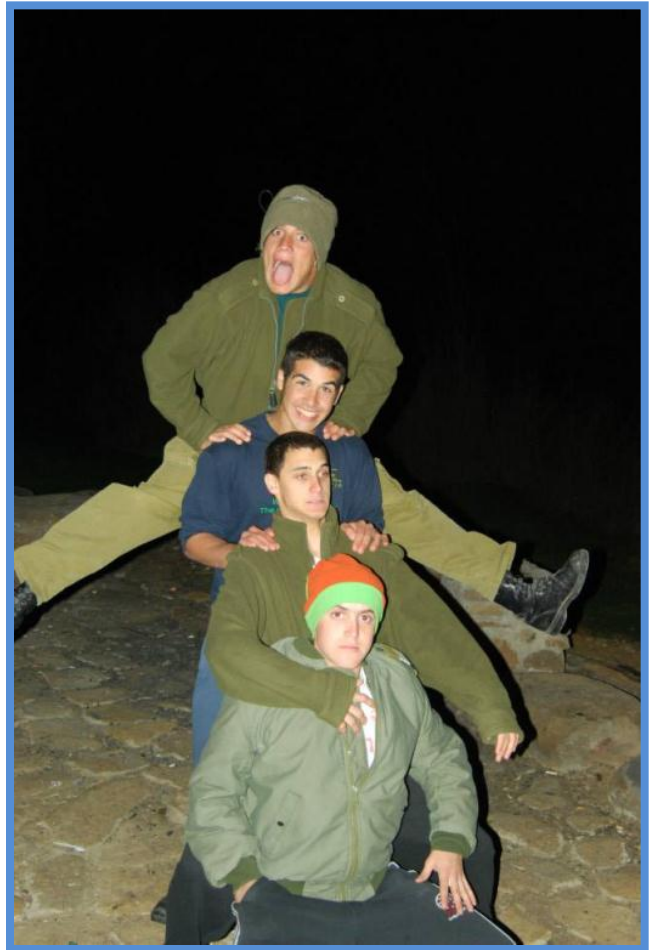
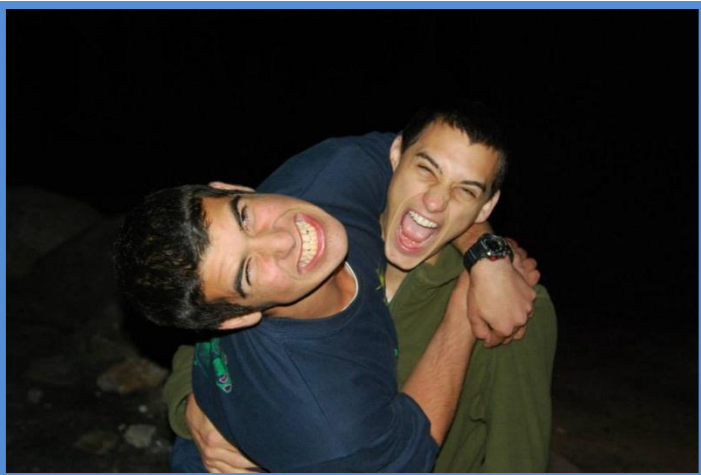
"כשליעד היה זכייה י"א, שנה זו הייתה עמוסה וזימנה לפלוגה אגרים רבים – הן מבחינת
הלימודים בריאלי, הן מבחינת השימוש בפנימייה והם בניסיון לשלב בין שני המסגרות יחד בצורה
מוצלחת. במגו המיוחד וכך הקופה הכיפית ומלאה החוויות בפנימייה עמדו לנגד עיני. ליעד
עבר גהליך ודרך נפלאה כחנך, זו הייתה הקופה יפה. זכורה לי במיוחד השנה השנייה בפנימייה,
הקופה ארוכה בה למדנו לקראת הדפוס בלשון, אינספור השיעורים שעשינו יחד, על בסיס יומיומי.
שננו יושבים במשך שעות מול חוברת הרביעית, ליעד חושב ומנסה לפגור הרביעי ועוד הרביעי...
לעיתים קרובות ליעד היה אומר אינו הערה צניעה חדה ואינאליטיבי כמו שרך הוא ידע. המון
פעמים לא הגאפיקי במהלך השיעורים והייתי זוללג אג כל קופסא העויתוג היעומוג שאמא
בדורה הייתה מכינה לו מדי שבוע לפנימייה.

ההשקעה הרבה שלו, החריצוג הבלי נלאיג וההגמסרוג הידולה של ליעד למען השגה המירה
של הצלחה בלשון ובמקצועות אחרים שלא, היו בעיני מעוררוג הערצה. גמיד הגפסעליג מהיכולג
שלו לסמן מחרוג ויעדים שהיה מעוניין להשיג, עם המון כח רצון ומריציה לאורך כל הדרך.
בלימודים, בפנימייה או בכל גחום אחר.

מגו העניינים המהפכניג של ליעד, בצבע ירוק בהיר עז אפשר היה לראוג אג הכל. אג חוש
החומור המדיהים, אג האופי הנענה, אג היוגו איש שלום במלוא מוגן המילה, אג הפסאוג הנעמיה,
אג הצניוג ואג שמתג החיים שהעניקה כל כך הרבה חיוג לפלוגה וגרמה להווי החברגי.
הכרגי נער נבון, חרוץ ומשקיע, שמסמן לעצמו מחרוג ויעדים שהוא מעוניין להשיג, ועושה הכל על
מג להשיג.

אדם המשאיר בך חורג. ליעד היה מנהיג מצעו".

אוריאל ארוס, חונכג בפלוגה "גבור"

"היה לי הכבוד להיות המחתך והמורה של ליצני, שלוש שנים במשך שנותיו בגיבוש ב"ריאלי". בחינה ליצני בפנימייה הצבאית בבינה י, הרחק מבינה בדרום, בשעה שרוב בני גילי עדיין מעדיפים את החיים הנוריים, העידה משהו עילוי- משהו שליווה את שנותיו בבינה הספר, כמו לקחת את הנוגה להוביל ולהייעץ רחוק.

בבינה השקעתי הרבה כבי לקבל את גשמה ליבו שהתחילה לה בין המורים וחבריו. כשצריך היה מגנצו למשהו, בבר כלשהו, גמדי היה שם ועם החיוך. ליצני אהב את הבינה והיא אהבה אותו. השילוב בין החיים במדים לבין המעורבות עשה אותו למיוחד. לקח להם זמן להתגבש כקבוצה ולי לקח זמן לעצב את מערכת היחסים עם הבינה. ליצני היה דעגן וידע להייעץ לי בדרום בארבע עיניים שצברו לי להוביל את הבינה המאוונת שלנו. ידו גמדי הייתה מושטת ועניו דיברו. אני זוכר במיוחד את הדומיננטיות של ליצני במסעור הגיבוש וזמסע לפולין".

לאחר נפילתו של ליעד, שמואל השתתף במסע לפולין עם קציני צה"ל, "עדים במדים". כהכנה למסע נערכה פגישה עם מדריכים ב"יד ושם". כשהגיעו לוורשה, שמואל קרא את מכתבו של אורן, שהיה מחנך של ליעד בפנימייה, והסתכל בתמונות מהמסע בו ליעד השתתף בקיץ 2009. שמואל הבחין באחת התמונות כי המדריך של ליעד מ"יד ושם" בישראל, הוא גם המדריך במסעו. המדריך מאד התרגש כששמואל ניגש אליו ושאל אותו אם הוא זוכר את ליעד. המדריך זכר את ליעד ואף תיאר אותו כמי ששאל הרבה שאלות וכל הזמן התעניין במהלך המסע.

אורן, המחנך של ליעד מהריאלי כותב לשמואל לפני נסיעתו לפולין.

ליעד והמסע לפולין.

המסע לפולין הוא מסע אל האדם מחד, ומסע אל עם מאידך. בין שני אלו- אדם ועם, עוצבה אישיותו של ליעד. ליעד היה אדם רגיש לסביבתו, אדם שאהב להיות בין אנשים. התקיים בו מימד של נתינה לזולת. בהשלמה, ליעד התעניין מאוד בכל מה שקשור בענייני חברה ומדינה. הייתה לו הסקרנות לדעת וגם היה אדם בעל עמדות- דעתן, היה חשוב לו להיאבק על אלו. דיבר הרבה על ציונות, חיים במדינה, על זכותנו להיות כאן ועל המאבק להיות כאן. זה התכתב גם עם המראות והזיכרונות מהמסע לפולין. הביוגרפיה שלו, כמו גם הדרך בה נפל, מספרים במידה לא מבוטלת את הסיפור שלו. ההתעניינות שלו בנושאים הללו באה ממקום אמיתי, ניכר שזה היה חלק ממנו. לפולין יצאנו בקיץ 2009. ההכנה התחילה מספר חודשים לפני. למרות שאנו מערבבים את השכבה ולא מצמידים כיתת חונכות לחונך, ליעד היה בין אלו שנשארו בקבוצה שלי. ממש הרווחתי אותו. הוא גלה רצינות, התעניינות ומחויבות בכל התהליך: הקשיב, שאל שאלות, בטא עמדות והוביל את הקבוצה – ממש כמו שעשה מאוחר יותר בצבא. מסע כזה טעון ברגעים מרגשים, בנסיעות ארוכות וגם בהרבה רגעים פחות פורמליים ויותר אישיים. ובכלל- הרבה רגעים של יחד. בסוף כל יום כזה, היו נפגשים באחת הפינות במלון או בחדרים ומדברים קצת על מה שעברנו. רגעים כאלו בונים ממדים אחרים של קשר בין מחנך לתלמידים, יוצרים קרבה והכרות עמוקה יותר. לכן אני טוען שהרווחתי את ליעד, כי היה בו משהו שגרם לאנשים לחפש את קרבתו. אני חושב שאפילו אחרי מותו אנשים עדין מחפשים במימדים אחרים את קרבתו. והיה עוד משהו. דברנו הרבה בפולין על ערך החיים. על צורך לתת משמעות לחיים. על קידוש החיים. וליעד אהב לחיות. הוא "חגג" את החיים. השטותניקיות והרצינות התקיימו אצלו במקביל ובאופן כל כך ייחודי. אני לגמרי יכול לדמיין את ליעד הקצין בפולין. לגמרי יכול לדמיין אותו מוביל חיילים לשם או בין חבורה של מפקדים. בטוח שהוא היה דואג שזה יראה ויעשה בכבוד והרצינות הראויים.

שמואל יקר, מאחל לך מסע מעניין ומשמעותי בשבילך ובשביל ליעד. מכיוון שגם נולדת שם, אז ישנה כאן עוד סגירת מעגל- כילד וגם כאב.

חיבוק, אורן.

ל'עצד היה חיוך כונש, מלכ חכס האומר בלי מילים – הצנע:
אין צורך להוסיף.

היה ב'עצד שרץ ונעם הליכוד, הוא היה נער שנכנס ללב ונשאר לעד. אי אפשר היה להישאר אדיש אליו ואי אפשר היה שלא לאהוב אותו. כגלמ'ד לעד היה מבין כל דבר מהר, אני זוכר אג המלכים שלו, אג ההדנה, החדוד והעומוק. לעד היה משכמו ומעלה דהגנהלודו בין אנשים בעולם הזה. חיון סיפקו לו לא מעט אגרים שהאירו באור חזק אג ג'דלוד אישודו, אג מסירודו, אוב ליבו ואג האומץ והכוחוד הרבים בהם ניתן.

ל'עצד ידע להלך בין אנשים ולכונש אג ליבם, היה מוקף גמ'ד בחזרים שאהדוהו.

יפגח ג'א, מפרק הפנימיה הצבאית לפיקוד בזמן הגחנכודו של לעד בפנימיה.

ל'עצד גמ'ד סימן אג הדך לליבם של אנשים בדרך העיקרית. אם זה לספר בדחיה, לעשוד שטודו לחיך ולהקשיב. הוא היה בחור יפה עם כריזמה מיוחדת במינה. לעד היה אדם מיוחד שפיו וליבו היו שונים, היירה לו שמתח חיים, אופטימיות ורגינה עצומה.

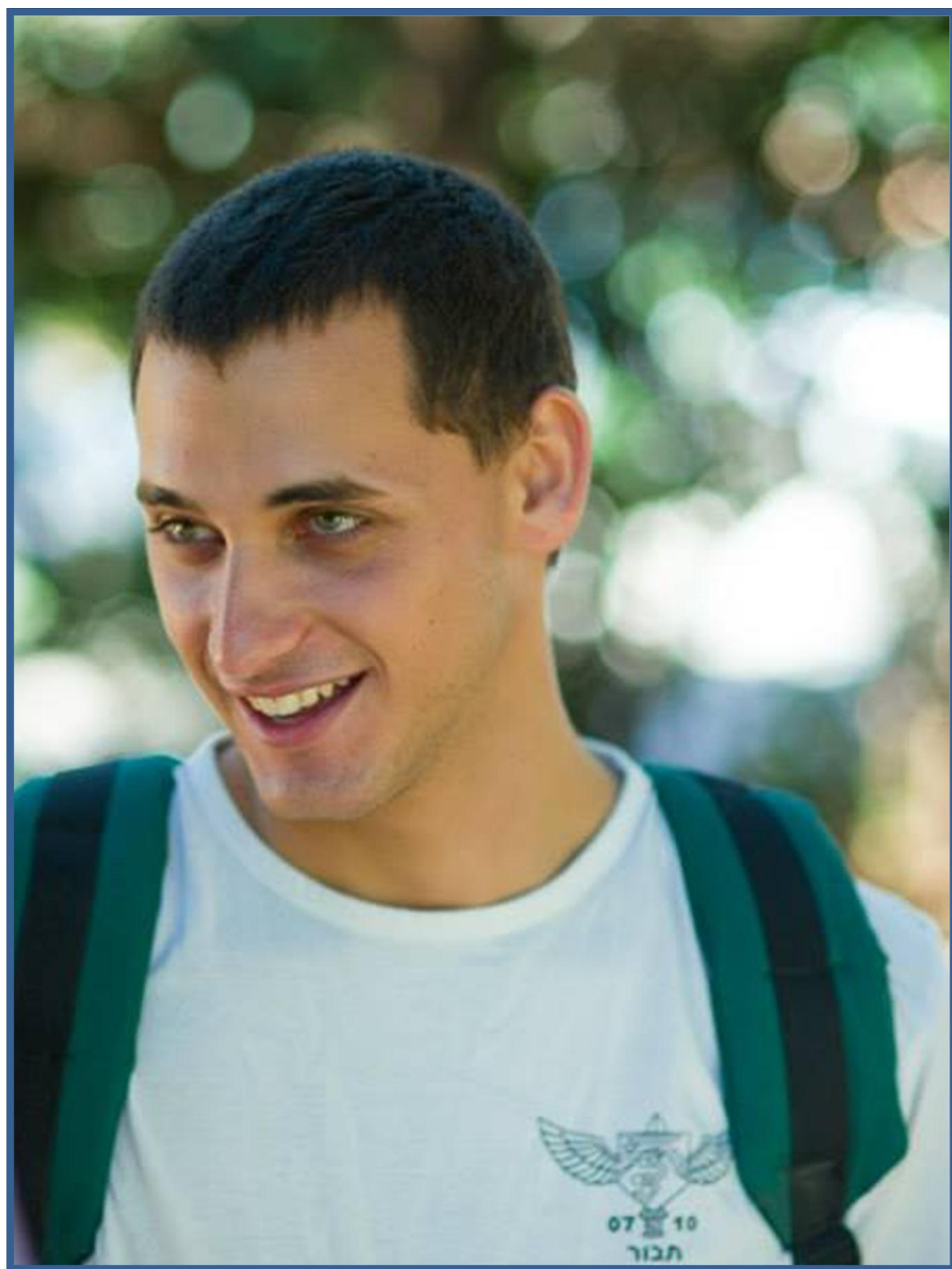
מגן בינה, סמ"פ פלמ'ג "גבור"

ל'עצד היה ילד מיוחד ולא רק בגלל העניים היפוד, החיוך השונד והעקרונוד החזורים. לעד היה מאודו סוד נדיר של אנשים השמים אג אובד הזלוג לפני אובדס האישוד המוכנים להקריב מעצמם יוגר, מכניסים אג עצמם גמ'ד למלחמה עולם כשמצהים אי-צדק. הוא גמ'ד היה הראשון להגרנד ולעצור.

גם אזרזר, חזר מהפנימיה

הינן אני, מלכה, דני, אדם, אסי וג'... כל מילה בשיח קצרה משמעות שונה וכל מילה בשיח קצרה
לפעד או לכאן כקבוצה בפנימיה. הנני שאנחנו הרקפוג של פעד ופעד היה הסלע שלנו, סלע חזק ויציב,
השומר עלינו בימים קשים, מחזר בין חייבים לאזרחים, בין צפונים לדרומיים, בין שאלנים ליומנים ובין מזרחיים
לאשכנזיים.

אמיר אצולאי, חבר מהפנימיה

רקפות בין הסלעים

אריאל הורוביץ

מילים ולחן: אריאל הורוביץ

בין הצפירות בכביש לרחובות המלוכלכים
בין משפחות הפשע לטלוויזיה השטחית
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

בין הישנים ברחוב לדקירות במועדון
בין מה שבדרך כלל קוראים בעיתון
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה
שמישהו ישכב בבוע בתוך שוחה
לא תאמין איך הם מופיעים
כמו רקפות בין הסלעים

בין הדגלים הכתומים לחולצה הכחולה
בין שוק הפשפשים לקריית הממשלה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה...

בין מגדלי הפאר למרכז הקליטה
בין פועלים זרים לשדות החיטה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

אישה מתגייס לצה"ל

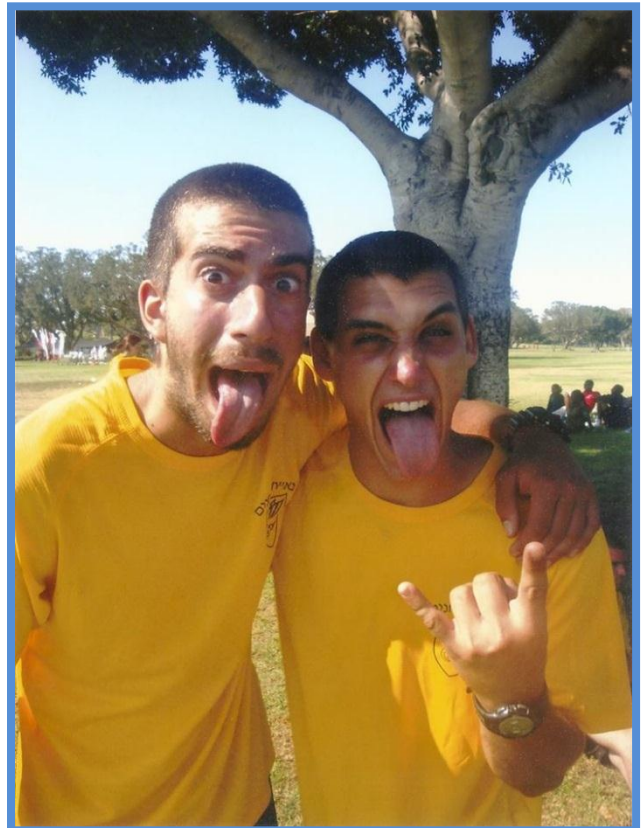

בסיסם לימודיו בפנימייה ליעד היה בלוח במסגרו ובדרכו אבל לא ידע לאיזה חיל יפנה. הוא עזר אג כה התינושים בהצלחה. לאחר הגלגול רבג מחשבה החליט להגשים לצנחנים במרץ 2011 ליעד הגשים לצבא.

ליעד בלח מאז בחוסנו, בלוח הרצון ובדקדוק במסרה. ליעד עזר אג כה השלבים בצבא וגמדי שאל להגיע הכי גבוה שאפשר. במסרה נשלח לקורס קצינים וגם אורו עזר בהצלחה. השאיפה של ליעד להכיר אג חיילי לעומק ולא הכירו שחיה.

בסנדר להוביל אג הפיקוד על צווג חפ"ק מח"י (חולייג הפיקוד של מפקד החימה) המפקד אמר שמשאק חוסר הצמן ליעד יבחר מהר אג חיילי אבל ליעד שהאמן בדרכו, ישר עם כה חייל ושוחח איגו על ההיסטוריה של חייו. ורק אז החליט האם לקבל אג החייל או לא. בדרכו האנושי אל חיילי גרמה להם לגב בו אג כה אמונם והזיחון ללכב אחריו. אלוף משנה אליעזר טולדנו סיפר שהוא הגלוק על שהזיאו לו קצין צעיר. לאחר שיתח עם ליעד ולאחר שראה שזכר כה חייל בצורה יסודית שמגלגל בכה חייל (וחייל, הבין המח"י מייז כי מדובר בקצין חכם עם ראש גדול. אליעזר המח"י סיפר שהחיילים של ליעד בלחו בו ללכב אחריו במצב "צוק איג" והזיחון שהקצין סביבו ליעד היה גדול ואמיג. ליעד נלחם בעוצ ובפיקוד בדיוק כפי שמצופה מקצין.

ליעד נלחם בגבורה והיה חשוד מאז לחייליו. במקום שהיה צריך לשמור וחייל הביע אג פחדו העצום לשמור, ליעד היה הולך לעמדת השמירה המסוכנת ומשמש דוגמא לחייליו. בדרכו אלו הוסיפה כי ליעד הגנצ להישאר שגרגו כבי שחברים (וחיילי יוכלו לצבא החימה לשגר. כשהיה חוצר החימה ורואה שחיילים שנשאים נבסס נוגרו ללא כביסה נקיה, היה לוקח אג כביסגם בקיצוצים ומקדש מאלו בדרכו שגכס גם אג הכביסה שלהם. כשליעד קיבל קצוצג אירונים היו חיילים ללא נעלי ספורט וליעד קנה להם מכספו. הוא נגן אג נעלי הספורט לקצינה ג"ש שגמסור לחיילים. כזה היה ליעד - צנע.

"הוא היה החייל הכי טוב בצה"ל. הכי טוב שהיה לי, אמר מי שהיה מפקדו במשך כשנה. ליצור האמין בעצמו, במפקדו ובחיליו. הוא סיים קורס קצינים ורצה מאוד להצטרף ליחידה, אך נבחר לפקד על צוות בדיקת הספר למ"כים (מפקדי כיבוי) של ג'ודי הסיוור בחיל הרגלים. רבים אף טורדו, מפקד פלוגה החבלה וההנדסה (פלחה"ן) של חיליב הצנחנים העיד: "ליצור גילה בגרות הבין את חשיבות המשימה שקיבל, ולקח אחריות. ג'ודי ידע. מעבר להצטיינותו בקורס מפקדי הכיבוי, הרשימה אותו מאוד העובדה, שליצור דאג לעדכן את ג'ודי באופן גמיש בהישגיהם של חניכי היחידה בקורס. ליצור לא הסגפן רק בשליחת אופס הציונים הרשמי וה'ג'ודי', כפי שהיה נהוג, דבר אשר היווה דוגמה לאנשיהם שאפיינה את ליצור כמפקד, את יכולתו להבין את פקודו ואת הרצון האמיתי והכן לספר אורג ואתחנן אורג". במפקדו האחרון קיבל ליצור את הפקוד על צוות חפ"ק המתיי (חוליה הפקוד של מפקד החיילה), ונשא באחריות כבדה. "יצור יש לו את הגבולות הדרושים לכך", אמר רס"ן טורדו, "יצור שניתן להיות בזה שלעצור קיבל את ההחלטה הנכונה. המשימה באשר היא, גבולות על הצד האובד בוגר". ג'ודי היה ראשון, נישא למשימותו בצבא ונמלא המוכנות לוחם נחש ונכון לקרר בכל עת. הוא ידע להגאראן במהירות וביצע את משימותיו על הצד האובד בוגר. חזרו כינויו "לימון" בעתה הצה"ליה משום חייל שמקדקן בנהלים ופועל על פי הכללים בלי לעצב פניו.

בגור חייל ומפקד נחן לעד במחשבה חופשית פיו ולביו היו שווים, והוא גמירי הדיע אך עמרגו ללא חשש. בהקשר זה אמר: "אולי אסכול, אבל זו האמת שלי וזאת עמרגי". בזמן מבצע "שומר אחים" כרגע ביומנו במכשיר האלפון הנייד, על משמעות השיר, הצבאי בעבורי: "שלוש שנים של לרגל לרגל חזרה, אבל בעצם לרגל חזרה המון. לרגל ביחודן במדינה, לפגוע אהבה אליה, להרשים שיש לך את הצבא לחיות במדינה, להרוויח את ההרשעה שאני חלק ממשהו גדול, להרוויח אחים לכל החיים, להכיר מקומות שרק בדרך הצבא אהיה מידע אליהם."

לעד דרש שצווגו יגאלן ויגבון למבחנים שכווננו להם, הוא שאל למצוינות וידע להפגיר במדויק את חולשות הצווג. הוא ויגר על שטח שנה כדי לערוך שיחור היכרות מעמיק עם חייליו. בקופסה עמוסה זו שקדמה למבצע "צוק איגן", הוא הרעקש להכיר באופן אישי כל אחד מהלוחמים החדשים ויחד עם זאת ביקש מהפקדו לא לעשות לו שום הנחות בגלל היוגו מפקד צווג חדש. לעד דרש לבצע כל משימה מבצעים שניתן עם לוחמיו. היה לו חשד להיות שוגג ולשגל את לוחמיו במאגץ האמיתי לאיגור החיפוסים, והוא הבין היטב כי בדרך הפעילות המבצעים יוכלו ליצור לכידה צווגית.

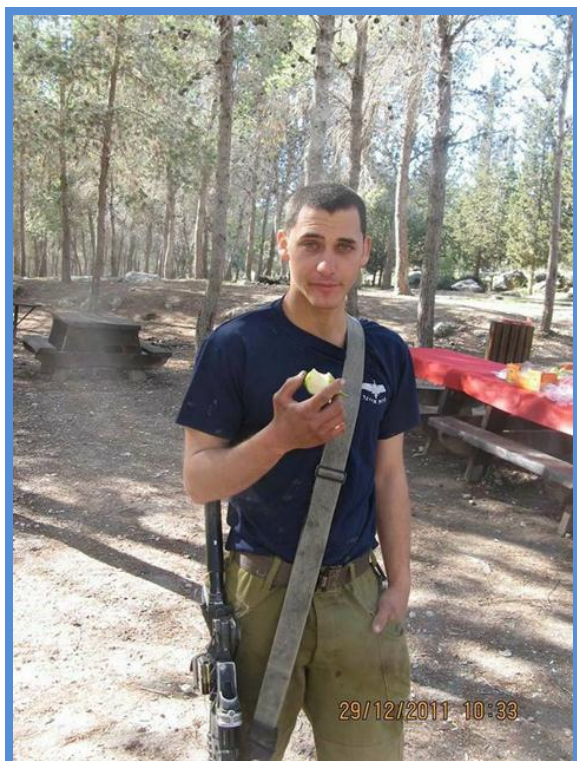

אנא זכורה סיפורה כי
 כשליעזר קיבל זריחה הוא לא
 סיפר להם. רק כשהגיע
 הזריחה והוא כינסה לו אג
 המזים היא גילגה שהועלה
 זכרחה.

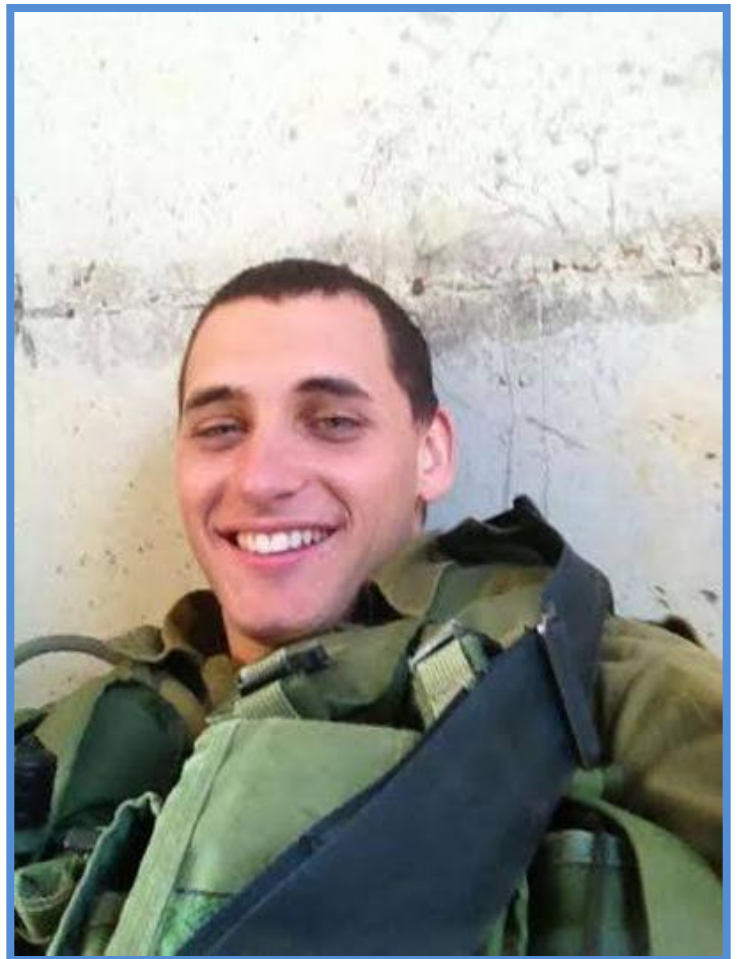
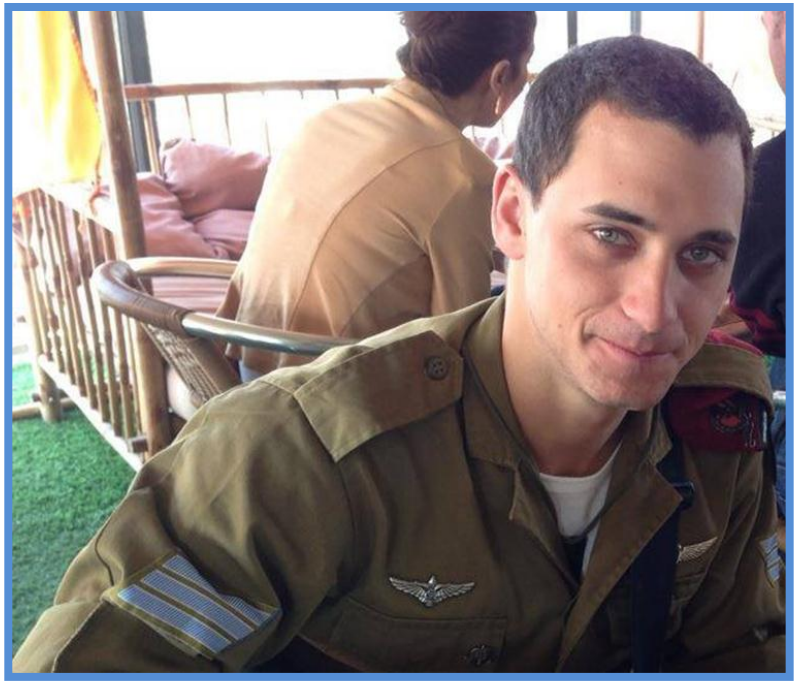

ליעד עזר עם סקרצו ועם מפרצו בגובה העיניים בפגיחה ובכנוג – סמכו עליו כולם בעיניים עצומות.
 ברגישות זאת ועזר לחיילים מרגלים סייע להשיג גמיכה במשפחה וכשהגיע הדיגה לחופשה היא
 עימו כביסה של חברים ושל חיילים שלא יצאו לחופשה. ערכי החברות האחרות והפער היו נכ לרעיון והתחו
 אורו. בזמן ההכנוג ולמרות שהימים היו רווי לחץ, אל הצליח למצוא זמן ולארבן יום ביל בדרכה
 ללוחמים שלא הגאפשר להם להשיג בפעילות המוכנוג.

ליעד הרגם על שלוש שנה קודם בצנחנים ולא הספיק להשלים. לאמו אור כי אינו מעוניין להמשיך בקודם
 מעבר לשלוש השנים מפני שככל שמקדמים בסולם הדריגה מאבדים קשר עם החיילים בשטח, וליעד רצה
 להיות קרוב לחייליו, "קשר לב מוחלט עומד", לדבריו. ערכי הגבורה והצניעות לצי החברות האמיתית, היו
 בעיניו גבול הקצונה האישית שלו וההור החיילי. משום כך גבע להשגחור וחשד להיות מתקן או
 פסיכולוג, כדי להגחור לאנשים בדרך אחרת.

ליעד – ראש וראשון ללוחמים – נפצע אנוש בפעילות מבצעית ביום חמישי לאחר
 הקרב מחבלים על הדיג בו מוקמה מפקדה המח"ט בעזה. הוא חולץ גוף כבי ירי
 והוציא לדיג החולים "סורוקה" בדאר שבע. הרופאים נאבקו על חייו, אך במצאי שגר
 הוא נפטר מפצעיו. ליעד נהרג בחאן יונס מול דיגו שבשדה ניצן.
 ליעד נפל בקרב במצע "צוק איה" ביום כ"ח בגמז גשע"צ (2014-2016), בן
 עשרים ושניים היה בנפלו. הוצא למנוחה בדיג העלמין הצבאי במיגר. הוגיר אחריו
 הורים ושלושה אחים. ליעד הועלה לדרג סרן לאחר מותו.

תמונה אחרונה
 מהבית שבו הוא
 נפצע

גמנוג אחרונג שג ליעד מהזיג זעזג גו נפצע.

"מעולם לא שכחתי לראות לאימא, גמדי הייג מוכן לבוא להילחם בעולם למעני" כגדה ברכה. "לעצמי
מגורן ... ילד שלי שכל כך נחמדי להביא לעולם, ואגדה עשירי לי זיג ספר של החיים... ילד מגורן שאין מילים,
קרשה היה לבעוס עילוי, כי נגד לי מדי מגורן עם עינים מחייכות גמדי. ילד שלקח עם עצמו את הדאגה לי
ואכל החיילים שלו, ולא היה מוכן לקבל שחייב אין לאן לחזור ולנחם ופינה משלו ואוכל חם כמה זיגים הייג
מביא לי לבגס כי חדרים נשארו לשבט וכמה שבטוג ויגרג עם היכולת לבוא הדגה כדי שאחרים יצאו
במקומה... נוח עם משכך בני, עכשיו אגדה לא חייב לרלוף ראשון ולגד דואמה. וגמדיך לשמור עליי מגורן
החדש."

"בני היקר נחם עם הרגע האחרון עם חיינו" נפרד ממנו אביו שמואל, "כל כך זכר לנו עם לעצמי, צעיר מבחינה
שכל חיינו היו נגינה למדינה... הוא היה פאריס אמיתי ... גמדי ידע להגיד לבואם לעצמי אחד את החיים
והחיים אהבו אורג ... האומרים בפנימיה הצבאית בזיג הספר הריאלי בחיפה הפכו אורג מילד שובב לעצמי
בזיג ואחרים שרש מעצמו גמדי יוגר מה שהשיג ושאל למצונות. הגמדיך בני מאור... כל כך קיוויתי
שהגמדיך עם הפציעה ... לך לשלום בני היקר, גמדיך שמואל."

"הייג באמת לבית" ספר לו אחיו שי, "לא נגד לשום דבר לשבור אורג... גמדי אחד את הגמדיך וגמדי
רזיג לגרם. רזיג לשמש דואמה אישי. הייג המודל לחיקוי שלי ומקור השראה גדול לכך שעם כוח רצון
אפשר להגיע רחוק. לימדיך אורי שהצניעוה היא הדבר החשוב ביותר... גמדי אצבור אורג כאח הגדול עם
החיוך המקסים אגדה גישאר גמדי עמוך בלב, כי אגדה חלק ממני."

"מי יאחר לארוחתו של יום שישי כי הוא בדיוק החליט לזכור לרצוה?" כגד אחד מבני הדושים, "מי ירד איגור
עם האורג, ואז בסוף נשארו כולנו נשחק קרפס יחד עם השעור הקצנוג של האילנה? ומי ירמה את כולנו בסוף?
לעצמי, אגדה בן אדם מדהים, נכון, עם לב רחב ונשמה טובה ... כל כך אהבתי את מה שעשיתי ונחמתי בשביל
המדינה שלי ובמיוחד בשביל הביג שלי. עשירי כל כך הרבה בחייך הקצרים, העשמה הרבה חלומות. אנחנו גאים
בך, מודים עם הצמן שזכינו להיות איגרי."

"אין קרה, ואין קרה ואין קורה עדיין
שהחיה צומחג שוב..." (צוריק צמחג)

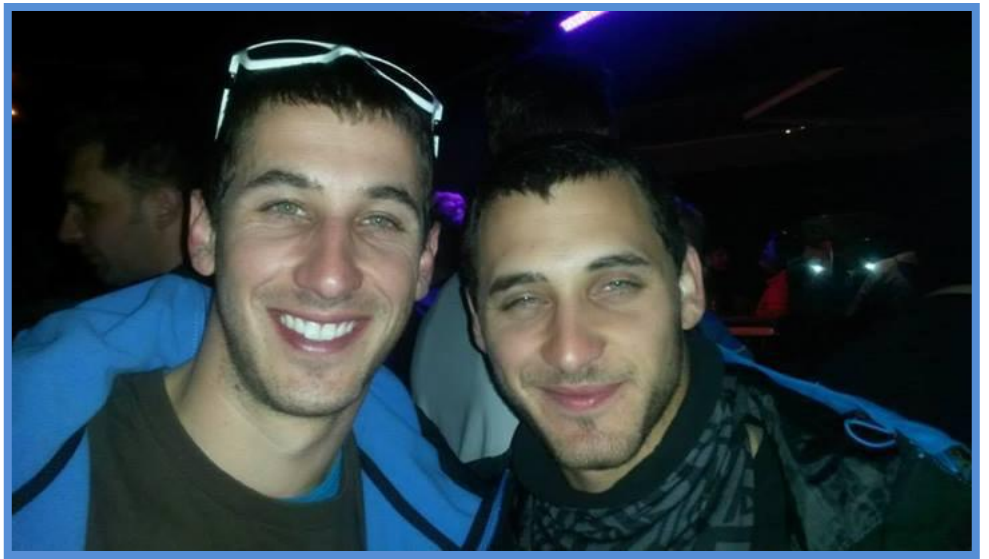

"וַיֵּשׁ רֵעִים שְׂהוּא נֶעֱלָם
וְאִגָּה כְּבֹד מִגִּיעָה
וְהַיּוֹמִים מִגִּבּוֹרִים וְהַיּוֹמִים לֹא

נִשְׁמָרִים

מִחֲכָה בְּצִיפִיָּה לִקְצֹר נִשְׁמָה...
וְלִפְעָמִים זֶה כּוֹאֵב וְלִפְעָמִים זֶה חֹבֵב
גִּבּוֹר אֶל הַרְעָה וְאֵל גִּיבּוֹן לֹא
לִעֲצוּב."

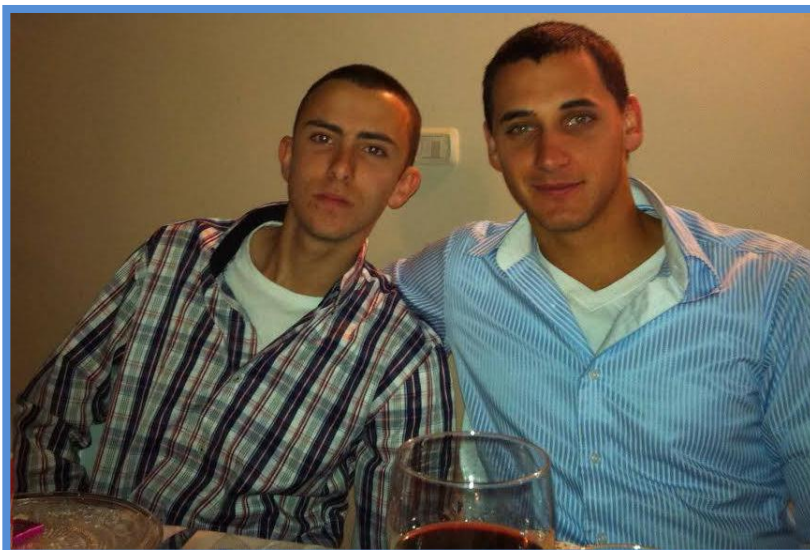
מִגִּבּוֹר הַיּוֹמִים שְׂהוּא לֹא אֵין עֲדָן"

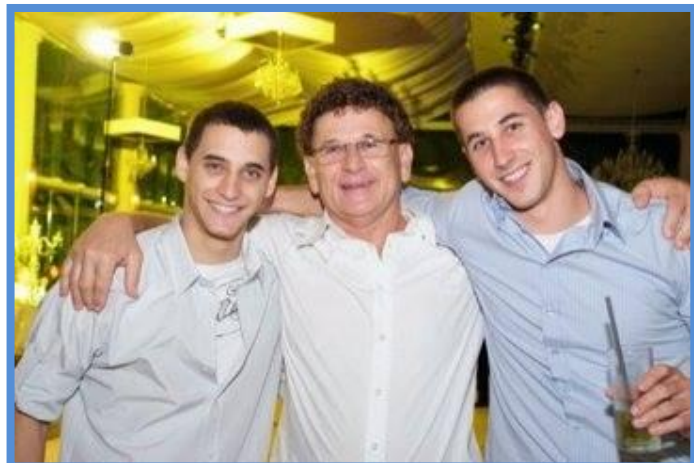

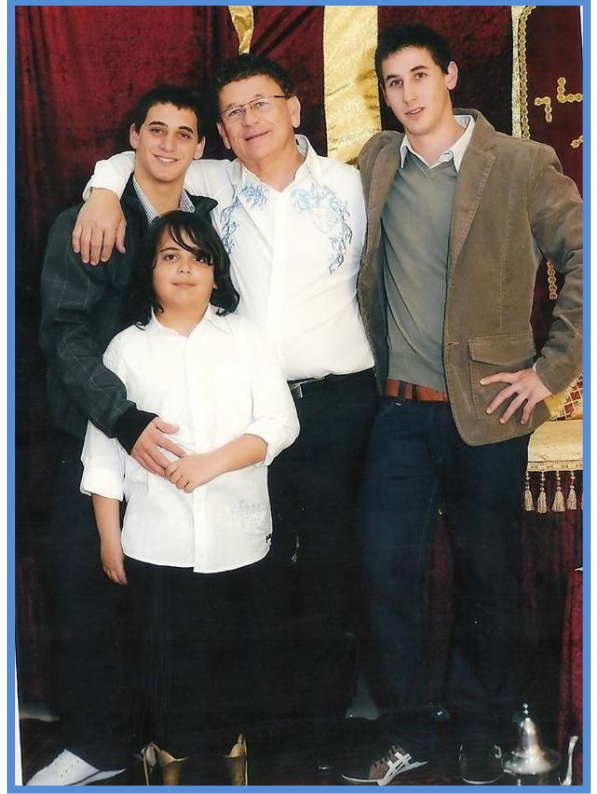
דרורה כוגבג ע"י ליטע:

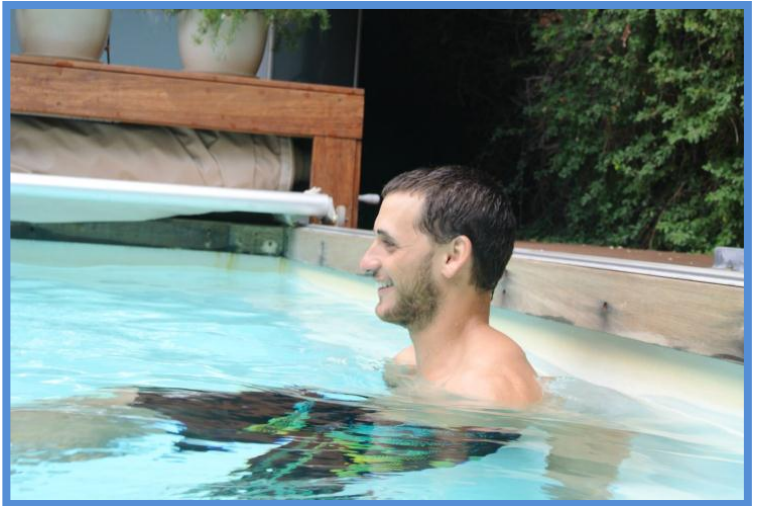
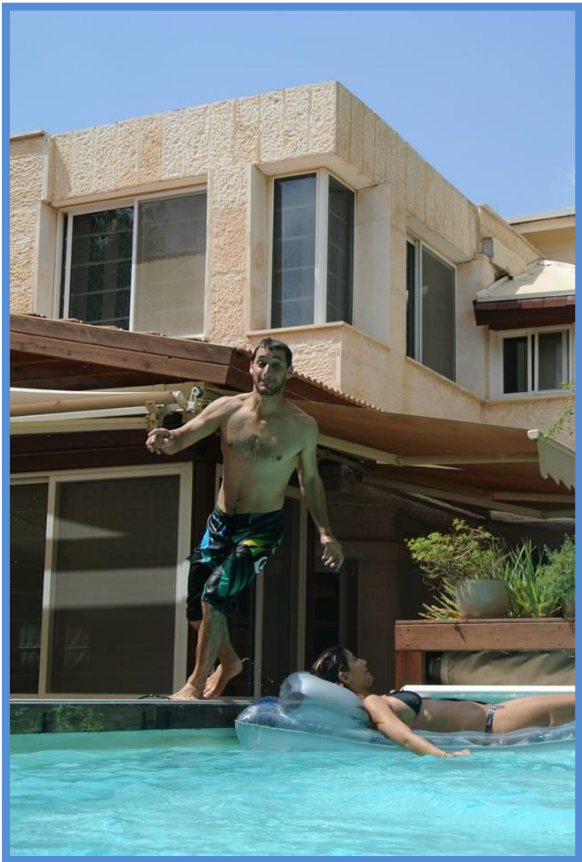
ליטעז הייז גמאך במאנא מונן האמיה.
 הוא הייז עבדור יאד שלי, חדר אוב,
 אהוב ואוהב שרצה בכל מאונדו לעצור
 לי בחיי האל פשרים. הוא לקח ממני
 חלק מליבי. הוא יישאר איגוי בכל דקה
 ורשע במהפך חיי. יהיה זכרו ברוך
 (האלואי שידוכר וגילמד ברכו המיוחדג
 וההשראה שאיגה פעם גמדי".

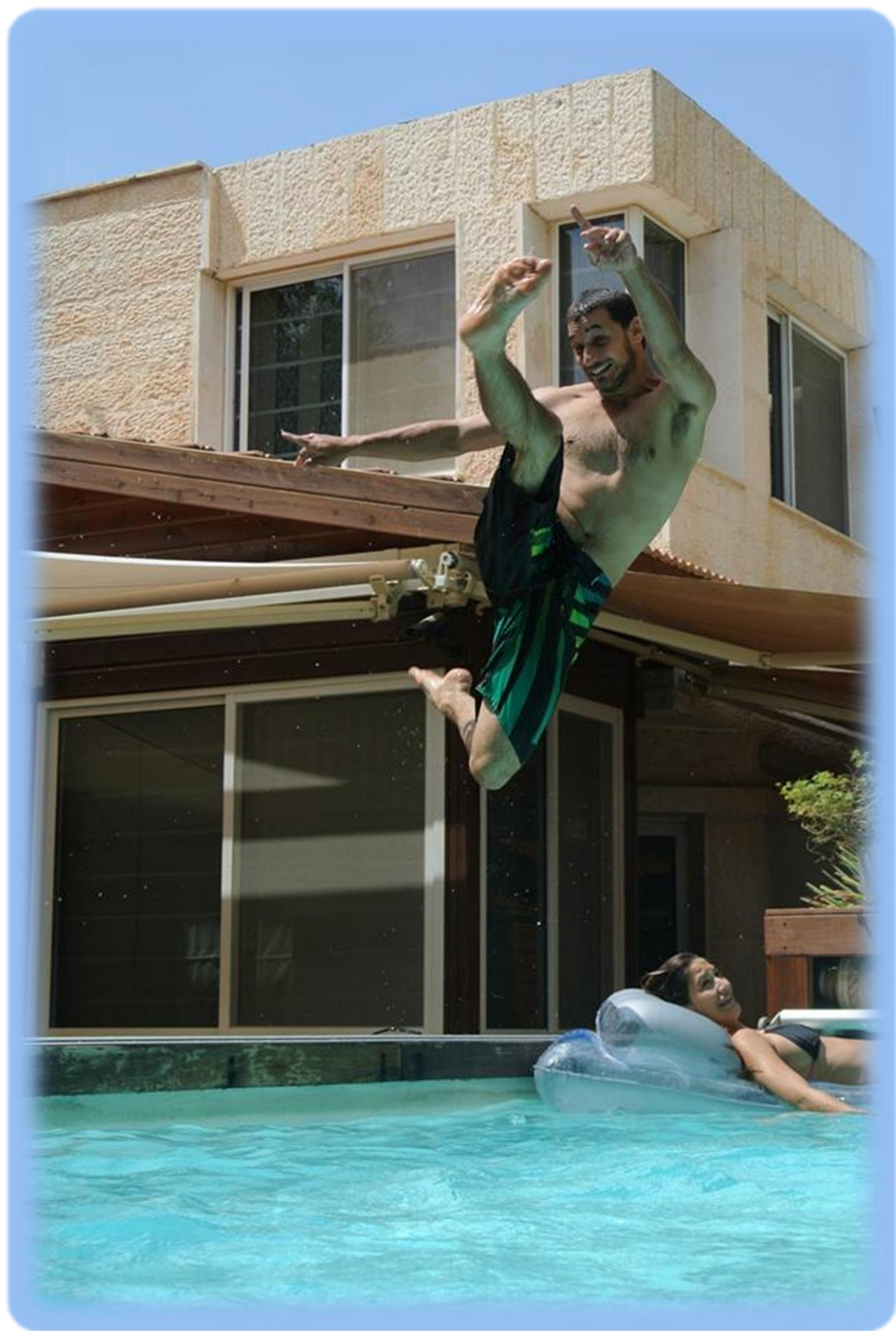

לאחר נפילתו של ליצור, שי אחיו כבד:

ליצור,

למה? איך זה קרה שאני מסתכל עליך מלמעלה ואגה שוכב לך במקום שכולו חוב.
היכל הזה שכולם ידעו שהוא יהיה מסדר כבד לא איגנו.
אין מה לעשות הייג באמת לביא, לא נגד לשום דבר לשכור אונג לא משנה מה
היו הנסיונות.

גמדי אהבג אג הצבא וגמדי רציג לברוס. גמדי רציג לשמש דוגמה אישי.
הייג המודל לחיקוי שלי ונגד השראה גדולה לי שעם כוח רצון אפשר להגיע
רחוק. גמדי לימרג אונג שהצניעוג זה הדבר החשוב ביותר, גמדי הייג בשביל
לגמון ולגד לי אג הדמוג של האח הגדול.

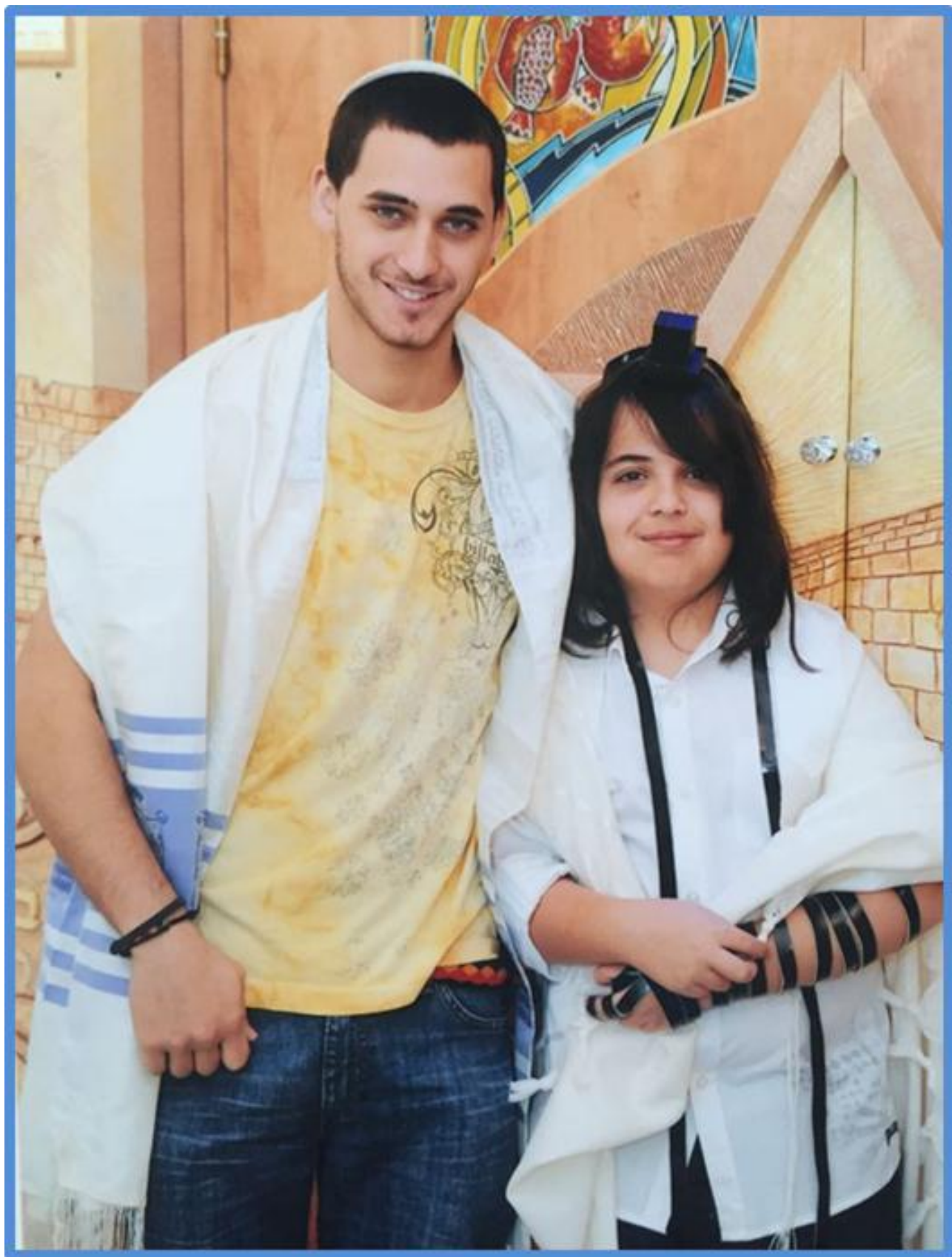
גייליגי עכשיו אנשים מדהימים שלא סיפרג עליהם אלף פעם. חברים מהצבא, חברי
ליצור, מהפנימייה, חברוג שהיו שם כל דקה לגמון בק.

מלח הארץ זה מה שאגה, אגה גידור ישראל. איך אוכל לא לראוג אונג יוגר,
אג הצחוק שלי, אג החיוך שלי. אפילו איך אוכל בלי הריבים שהיו לנו. אגה
זוכר שהציגו לי אונג בפעם הראשונה? אבא אמר לי לבוא, אני רואה בנאדם
שלא ראיגי בחיים, נראה נחמד ונאה ואני לא מבין איך הוא קשור אליי... ואז אבא
אומר לי "שי, זה אחיך ליצור" לא האמנתי, אבל לאט לאט הגחלגלי להבין איזה
בנאדם גדול אגה.

אני זוכר שבידרגי אינג לפני שנכנסג לעצה ואמרגי לך שאני דואג לך ואמר
שהיה מסדר והאמג שבאוגו רגע לא חשבגי אחרג. כל אחד ששאל אונג אם
אני דואג לך הייגה לי גשונה אחרג: "ליצור? נראה לך שקרה לו משהו? הוא
אריה".

מי האמין שלא גהיה פה. אני מאחל לך אג כל החוב שבעולם אני גמדי אזכור
אונג כמו שאגה כאלה הגדול עם החיוך המקסים ואגה גמדי גישאר לי עמון
בלב כי אגה חלך ממני בליצור אני חצי בנאדם.

אחיך שי

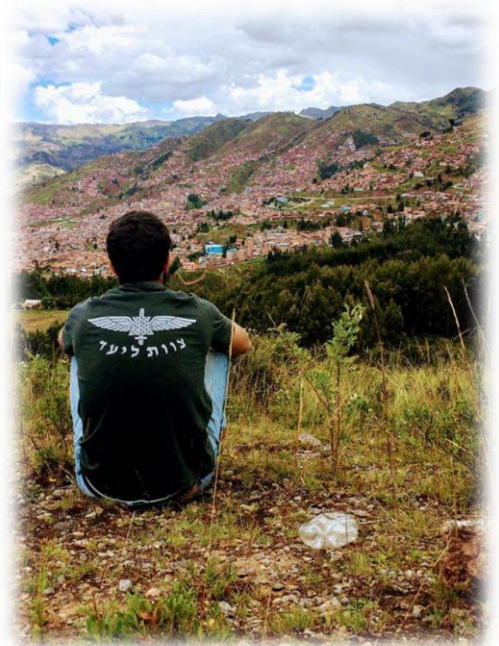

לעצ קד
 גם כן מוצר הנספץ שגרה אצנו, מוצר וזכור אצל הילד.
 המשפחה המפוזרת והמאוחדת של הצוות, צוות הילד ו הילד, האו
 משפחה שכולה.

בתחילת הדבר, בתינוקת אלס הננו אצנו בית, ולנו שני צוותי פיתוח מקבילים,
 שהיו צרכים לעיסתם בינאם באם תפוק כפי שתינתן להנאם — בצוות.
 בתקופה הראו שני צוותי שגרה תמידית ה"ג" זה שלקו אחרים — בצוות אחר, זה שדאג
 לכולם, וזה שגרה ~~היו~~ הכתובה לעצמם אליו קול שסוף ראש וסוף, שדאג ים לתינוקת,
 ומעט מוצריות שמעויה תלך הילאנסת הקופסה קשה שכלל. משלח לא נאצי איתן שנוני,
 אלאסאט, או אפילו כש יין. ~~היו~~ שסוף חיל טוב ומצו, ואחריהם בתינוק.
 בהמשך הדבר שדאג — הדבר הפעיל, עתלם היו צרכים שכלל מנק, ואחר מוצר לא
 אפצב, והילד — נלם.
 עם אורק הדבר יפצו שגרה — הדבר קיבץ ופסדק, ופסד — כן שדאג השגרה האחרונה, האחרונה,
 העניין הילד, ~~ל~~ כן.
 בשגרה שגרה, והילד. עפצויה
 שגרה אפצויה, צוות הילד ו פיתוח צוות
 18.14

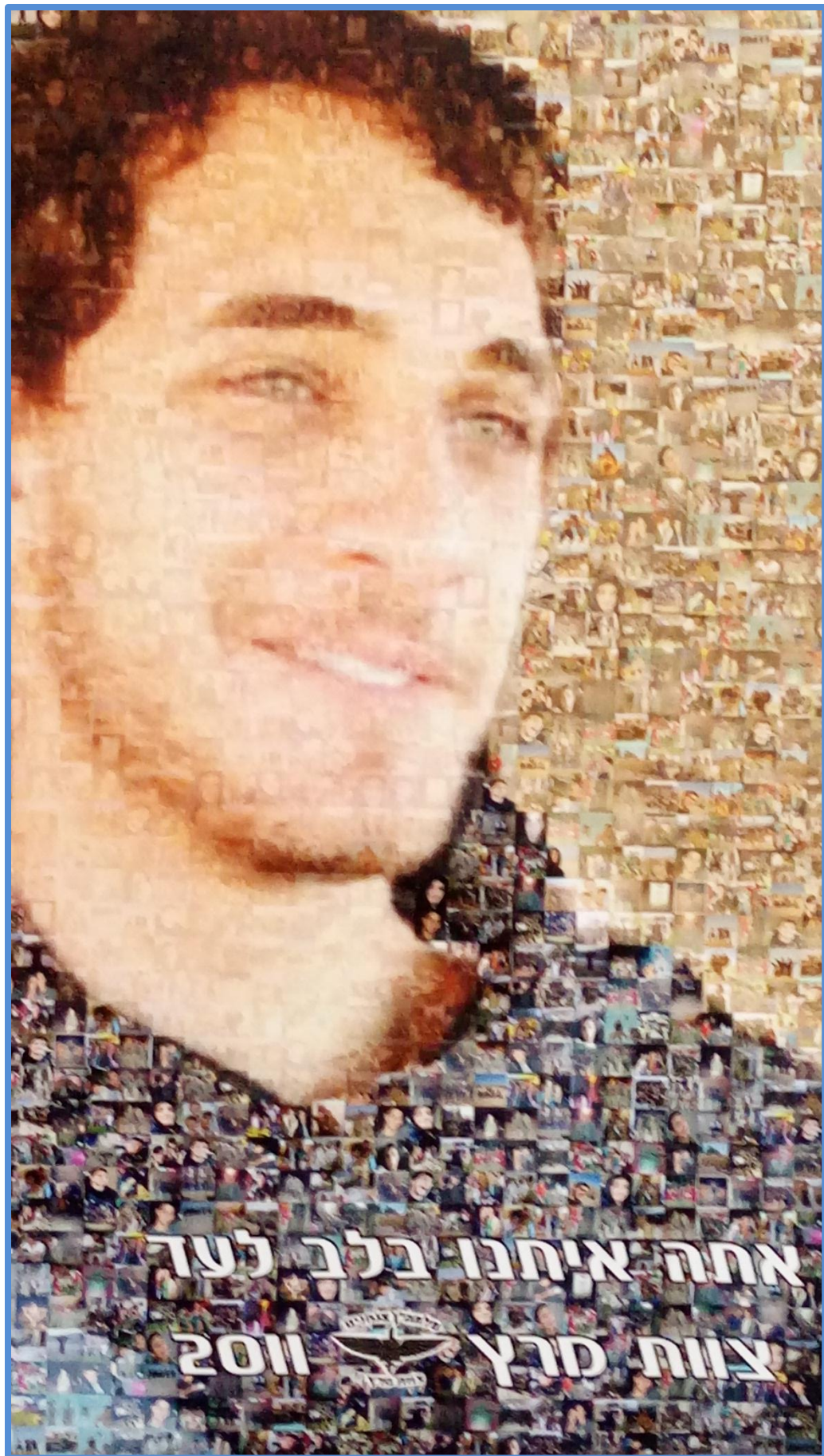
לעצ המפוזרת

לצוות יי מוצר הקופסה הקופסה
 הילד מפקד והילד נאצי שגרה
 אלו בל המפוזרת שגרה הילד האחר
 הקופסה והילד מוצר הקופסה.
 מה ים מוצר מוצר הילד מוצר
 עק ל צרכים, הקופסה מוצר.
 לא המפוזרת שגרה אר המפוזרת
 אחר מוצר מוצר המפוזרת.
 יי צרכים מוצר.
הילד מוצר

לעצ הילד!

אנחנו הוכיחם על האדם שהיית אצלם בעיקר עצובים אצל האדם שגרה תפוז.
 מסיפורים דברתי שהיית חכם וכדי למצוא והפצרים איתן דאית את יופיק
 המפוזרת אתה עבר שפצרו, יפה תואר וכן תפוז לכבוד!
 תפוז בלכרונני עכב * שתל ופוז

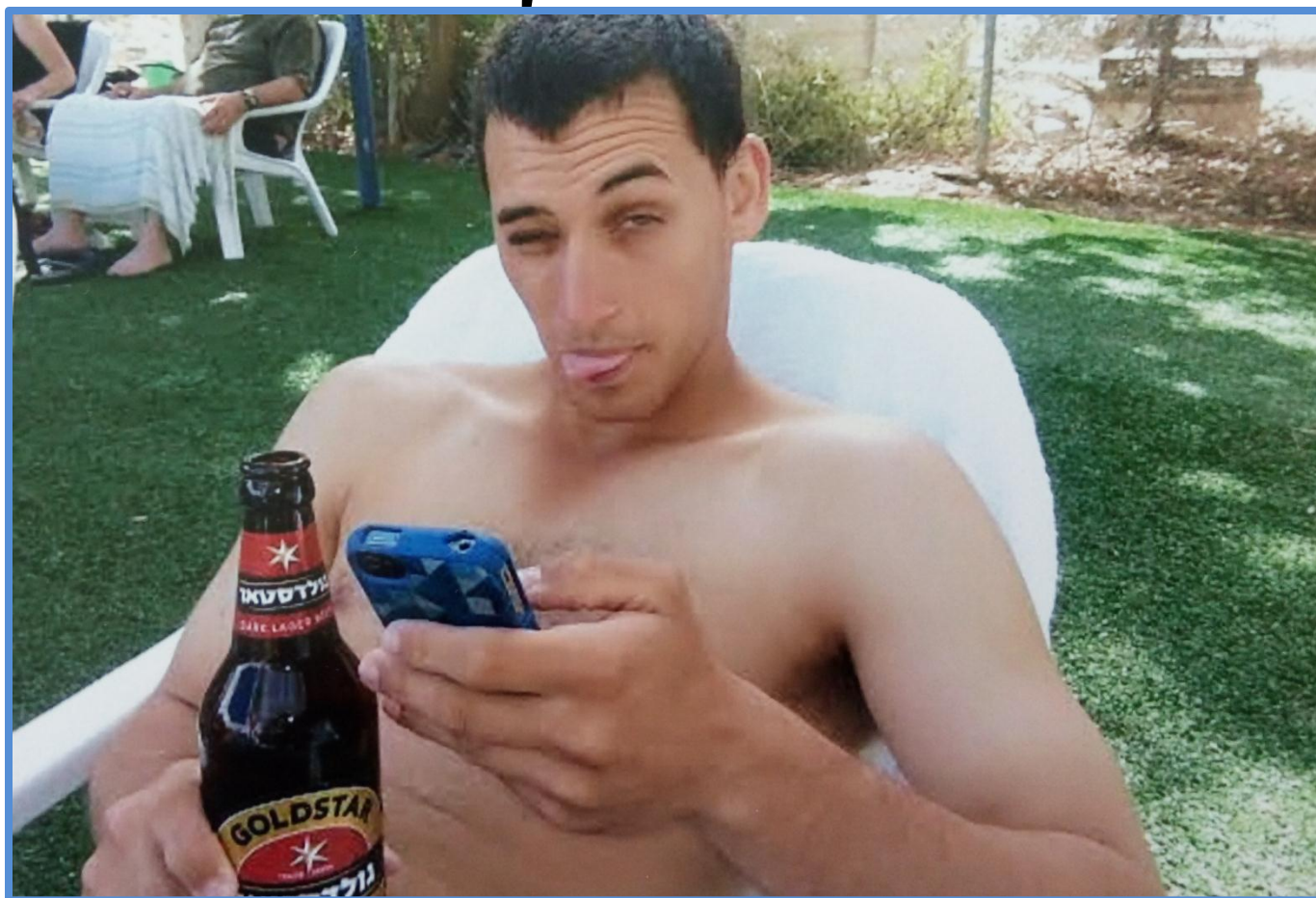

אתה איתנו בלב לעד

צוות סרץ 2011

שירים ומחשבות שכתב איש
ונחצא לאחר מותו
במארכבין שלו...

לאחר נפילתו של איצד, ברורה ושמאל קיבלו אג
האלפון שלו וציפה הפגעה גדולה לבני
המשפחה...

באלפון היו שירים, אסופה מחשבות ויומן עם
החוויות שלו מבצע "שורו אחים". אלף אחד
מהמשפחה לא ידע שאיצד נהג לכתוב. אג השיר
האחרון שכתב "נאיצדו גן עין"
האחינה ושרה להקד "הדג נחש" שאיצד מאז אחד
והעריף.

נגיעות של גן עדן
הדג נחש
מילים: ליעד לביא
לחן: שאנן סטריט, משה אסרף, יאיא כהן
אהרונוב, שלומי אלון, דוד קלמס וגיא מרגלית

נגיעות של גן עדן
זה קורה לעתים
נגיעות של גן עדן
רק אם ממש מסתכלים
נגיעות של גן עדן
זה קורה לפעמים
זה תלוי באנשים שסביבך

נגיעות של גן עדן
לרוב זה נעים
תן לזה להתפשט בגופך, צמרמורת שעולה
מילים שלא יוצאות
משותק אתה נשאר
בשקט שלא נגמר

ולפעמים זה כואב
לפעמים זה טוב
תנצור את הרגע- אל תיתן לו לעזוב
ולפעמים זה כואב
לפעמים זה טוב
תנצור את הרגע- אל תיתן לו לעזוב

ולפעמים זה כואב...

ויש רגעים שהוא נעלם
הימים מתארכים הלילות לא נגמרים
ואתה כבר מתגעגע
ויש רגעים שהוא נעלם
הימים מתארכים הלילות לא נגמרים
מחכה בציפייה לקצת נגיעה.

נגיעות של גן עדן
זה קורה לעתים
נגיעות של גן עדן
רק אם ממש מסתכלים
נגיעות של גן עדן
זה קורה לפעמים
זה תלוי באנשים שסביבך

בוקר ה-24 ל-6/2014 יום 12 למבצע יום עשירי לחיפושים ש
בוקר ה-24 ל-6/2014 יום 12 למבצע יום עשירי לחיפושים שלי
אחר החטופים אחרי שבוע של מעצרים וסריקות בבתים ועוד
שלנשה ימי חיפושים רגליים בנחל תלם אני יכול להגיד את
מה שכולם כבר אומרים לעם ישראל יש 2 פנים יש את הפנים
של אנשים שמכינים אוכל חם לחיילים שחזרו ממבצע
ואמורים לאכול אוכל קר ולשתות פחיות זה אנשים שמציעים
לחייל ברחוב לבוא להתקלח אצלם בבית זה אנשים
שצועקים "אוהבים את צה"ל". ויש את הפנים האחרות שלי
לא יצא לחוות עדיין אבל אני בטוח שאם הייתי חוזר מאחד
הלילות עם פנים צבועות מסריח מזיעה ועיניים אדומות
מעייפות אולי אדם אחד היה שואל אם אני רעב סטח שלא
מתקשר לכל השכונה להביא סירים חדשים כי נגמר הסבב
הראשון ובטח שלא מציע את המקלחת שלו כדי שחייל
מסריח יתקלח בה. זה מעציב אותי לחשוב ככה כי אני אוהב
לחשוב שאנחנו עם אחד אבל זה לא כי אי שם בתל אביב או
במרכז יושב לו בחור שנולד כנראה עם מוצץ זהב ומאמין שמי
שהולך לקרבי הוא פרייאר, שצריך להוציא מהצבא משהו
לאזרחות מקצוע או כסף או קשרים והוא לא מבינמשה שלוש
שנים של לתת, לתת בלי לקבל חזרה אבל בעצם זה לקבל
חזרה המון זה לקבל בטחון במדינה זה לפתח אהבה אליה זה
להרגיש שיש לך את הזכות לחיות במדינה זה להרוויח את
ההרגשה שאני חלק ממה שהוא גדול, זה להרוויח אחים לכל
החיים זה להכיר מקומות שרק דרך הצבא היית מגיע לשם זה
להרוויח המון הבעיה שזה לא רווח חומרי אלא רק מוחשי... אז
עכשיו אני יושב בדויד של הסמגד מתקשה לחזור לישון אחרי
שהאכלתי עם החיילים שלי את הכלבים של הבית שבו
מצאנו נשק ותחמושת ועוד יש מה לחפש שם, וכל מה שאני
חושב זה שבא לי למצוא אותם ובאותו הזמן גם בא לי שלא,
כי מצד אחד אם נמצא אותם בואי כנראה הם מתים ואם לא
נמצא אותם זה אולי אומר שהם חיים ויש עוד סיכוי לאותן

בוקר ה-24 ל-6/2014 יום 12 למבצע יום עשירי לחיפושים ש
אמהות לנשק שוב את הבנים שלהם ולאותם אבות לחבק
שוב הבנים שלהם ולאותם אחים לראות ולשמוע ולצחוק ביחד
עם האחים שלהם ולאותו עם להרגיש שנעשה הכל וגם
נצליח לשמור על החיים במדינה שלנו

18.05.14 - והשבועות רצים

והשבועות רצים
החודשים עוברים
וכך חולפות להן מספר שנים
ובלי שהבנת איך
פתאום כך הפכת
לעוד אחד שרודף...
רודף סתם

הרבה זמן שלא הייתי כנה עם עצמי - 18.05.14

הרבה זמן שלא הייתי כנה עם עצמי

הרבה זמן שאני תקוע בפינה שלי

אז אני לוקח צעד

ומשלים עם הדבר האמיתי

מבין את המעשים שאמור הייתי

הרבה זמן שפחדתי

מרגשות שבפנים

אני לא מוכן לוותר

לא מוכן להשאר...

כי אני בדרך אל הבית

ורואה דברים מוכרים

הרגשות שוב צפים

אך הפעם אני מקבל ומפנים

הפעם אני לא חוזר על טעויות

אז אני בא הפעם

שוב רק בלי מסכות

בתקווה שאולי את

עוד מוכנה לנסות

השנים שעוברות

משאירות בי צלקות

כל הדברים שעברו

השאירו חותמות

אז עם הזמן שעובר

אתה בונה הגנות

אתה לא חושב שהגיע הזמן לשנות?

שוכב במיטה לא נירדם

לא מבין איך עבר כל כך הרבה זמן

איך נתתי לזה לקרות

הרבה זמן שלא הייתי כנה עם עצמי - 18.05.14

איך לא ניסיתי לשנות
ושוב אני חוצה מדבריות
חוצה יבשות
נהרות

רק כדי לשוב ולנסות
לא יכול שלא לשקשק את המחשבה
שאולי היא כבר בכלל לא מחכה?
אולי מישו אחר כבר שבה את ליבה?

להתעלם מהפחד לקבל את הכאב
נשמע פשוט נשמע קל עד שאתה ניזכר בזוג עיניים חומות
בצחוק מהפנט
אתה שוב נופל לעצב לא ברור
מתגלגל בלילות במיטות זרות
רק לא לחזור לאותו מקום שבור..

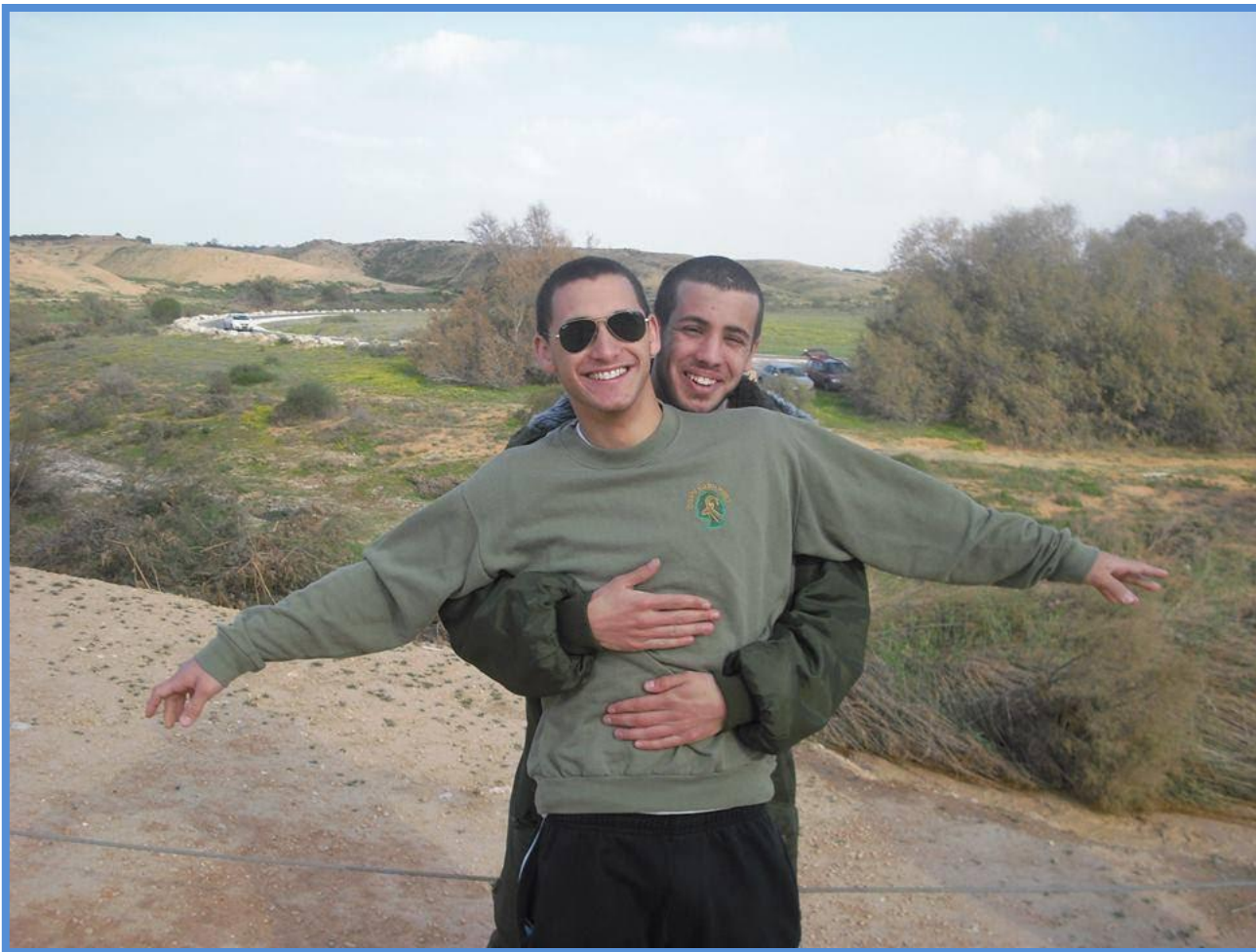
אוסף חתיכות מהרצפה
מנסה לקבל את שהיה
לזכור אותה רק בצורה טובה
זוה צורב להיות כל כל רחוק
מחלק כל כל גדול ממה שאתה...

עזר כנגדו ובשר מבשרו אבל מה קורה שהבשר נעקר וטכנגדו
נשבר וכל מה שאתה רוצה זה לקבל תשובה להפסיק להיות
בבועת השאלה
להפסיק להיות

מה זה שליחות- אי אפשר להסביר זה דחף לא מוסבר - 09.11.13
מה זה שליחות? - אי אפשר להסביר זה דחף לא מוסבר
שליחות- ערכים שיוצרים רעות כמו רעות נתניה אהבת הארץ
וכו יוצרים שליחות

ערכים בכללי זה כמו כשירות מבצעית חייבים לדבר על זה
כל הזמן כדי לחדד ולגבש את דעתנו עליהם ולהבין כל פעם
למה אנחנו עושים דברים ובכללי להבין את חשיבות הערכים

שוב בורח במחשבות - 14.02.14

שוב בורח במחשבות
אליה
שוב רוצה כמו גלים
לשוב לחוף
וכל פעם מנסה יותר (להגיע
אליה)
ושוב נשבר כמו הגל בעיניה

זה עוד שיר געגוע
זה עוד שיר אהבה
עם הרבה רגש
והרבה כוונה

אז קצת חושש מהכאב
וקצת חושש מהצרבה
ולא יודע קרה עם היא כמו
ההיא שהלכה
ושברה
והשאירה אותי מרוסק

מה יקרה אם היא
תיהיה כמו ההיא שהלכה

בשדה חרוש אני לא רואה דבר - 01.11.13

בשדה חרוש אני לא רואה דבר
רק שתי עניה כנווה מדבר
אז שוב אני רץ לקו אופק שלא נגמר
בואדי סבוך אני לא מרגיש דבר
ומצחוק עדין אני שוב נדקר

בלילות בלי ירח אני יוצא לטייל
כבר תקופה לא תקופה שמנסה לעכל
מחפש שביל חזרה אך שוב מסתכל
ובעיניים סדוקות אני מחפש תשובה
אור ראשון שוב מחזיר
למציאות לא ברורה
ומתחיל לו עוד יום כאילו כלום לא היה

באיחור אז הבנתי הרבה דברים

03.05.13 (ליבו) הוא כמו ספינה בסערה -

(ליבו) הוא כמו ספינה בסערה
היא כמגדלור המורה על יבשה
שקטה וירוקה
שט הוא ומקווה לחדור אל ליבה
אך שוב ושוב נדחף אל הפינה

ליל כוכבים נקי יושב זוג על הכר
הוא מביט בשמיים מביע משאלה
הוא ביקש את ליבה

אך היא קשה
קוראת את אשר על ליבו
ומציאה את מיטבו
משדלת לדברי רומנטיקה (אהבה) צעירה
הוא מתאמץ (קשה)
לסקור (לחדור) (ל)את נפשה

לוחש באזנה דברי מתיקה
אך שוב(היא לא מקשיבה) מתרחקת
והוא נשאר בפינה

אוסף מילותיו (ואת ליבו השבור)(ומעשיו הנאורים)
בלב שבור הוא ממשיך את החיים
בשבילו זה לא נגמר זו רק ההתחלה
הוא עוד ישוב ויסיג את מה שהחמיץ בראשונה
(כמו עשב שוטה שכל חורף צומח מחדש)

אורן עדן, המחנך של ליעד בפנימייה, הקדיש לליעד מכתב שנמצא
בכיסו של חייל בריטי בשם סטיבן קמינס, שנספה במהלך פעילות
צבאית בצפון אירלנד.

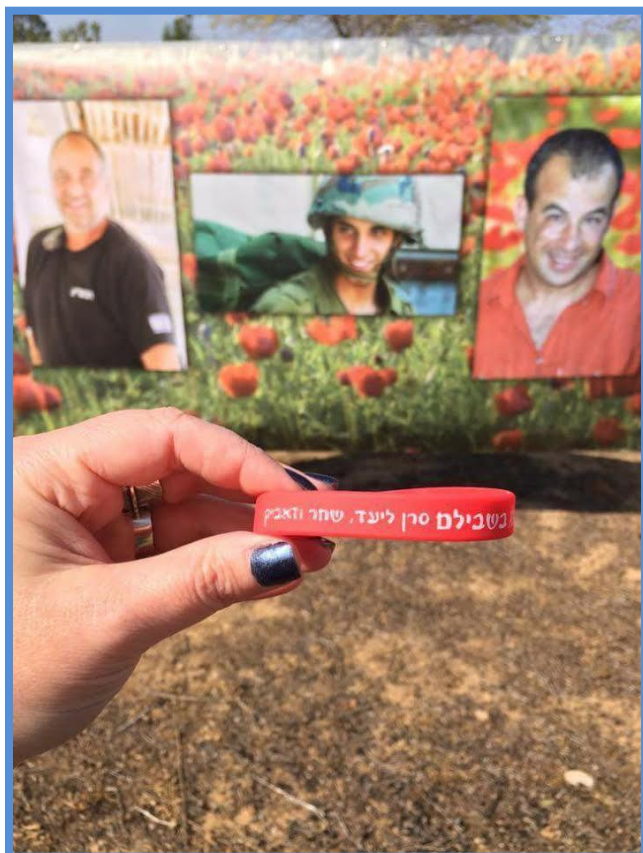
על המעטפה היה כתוב:
"מיועד לאהובי"
בתוך המעטפה היה שיר....

"אל נא געמזו עך קררי וגזמזו
אני לא שם.
אני לא יסן.
אני אלף רוחו שמשזו
אני נצנוצי היהלום בשלש.
אני אור החמה בגבולא בשלש
אני שם הסגין העצין.
כשארם מגעוררים בזממג הזורה,
אני ההגעופפוג המחירה של ציפורים שקאג
למעול – זמעלם.
אני הכוכבים הרכים שזוהרים בלילה.
אל נא געמזו עך קררי וגזכו, אני לא שם
אני לא מג."

מנצחים את איש

בשבילם צעדה לזכרם של סרן ליעד, שחר ודאביק שנפלו במבצע 'צוק איתן'

המסלול מעגלי, ומתאים לכל המשפחה.
 אורך המסלול כ- 5 ק"מ. תהיה תחנת אמצע
 הדרך, קפה, תה ופיתות על האש.

שעת התחלה: - 9:00 10:00 התכנסות ויציאה
 עצמאית למסלול. **מקום:** החניון האוסטרלי
 הנמצא על כביש 232 כ 5 ק"מ צפונית לצומת
 מעון (מגן).

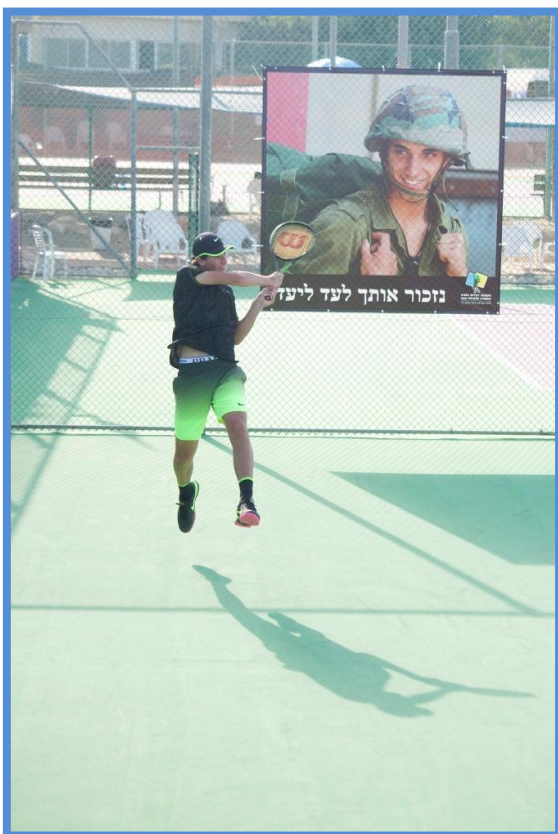
פרטים ועדכונים: בטלפון - 054-7919362 בדף הפייסבוק 'בשבילם'

כהלך מפרויקט ההנצחה והזיכרון שלנו לליעד, המשפחה החליטה
להקים עמותה לקידום האנים והספורט הגמרוגי בנגז. ליעד
אהז מאוז ספורט ובמיוחד אנים.
בגום השלושים למוגו החליטה המשפחה, בשיגול המזכיר של ליעד
ז"ל, מר ארז שנקר להנציה אג זכרו בקיום גמרוג אנים
בינלאומי לזכרו בשיגול עם איגוד האנים.

מיתר OPEN

טורניר טניס לזכרו של סרן ליעד לביא ז"ל

המועצה המקומית מיתר, איגוד הטניס בישראל וקרן מיראז'
מתכבדים להזמין לטקס הפתיחה של טורניר הטניס

מיתר OPEN הבינלאומי ה-1

לזכרו של סרן ליעד לביא ז"ל

האירוע יערך במעמד שרת התרבות והספורט ח"כ הגב' מירי רגב
וראש המועצה מקומית מיתר מר אבנר בן גרא

ביום שני ה-7 לספטמבר, 2015
במועדון ספורט מיתר, רח' המייסדים 2
16:30 טקס פתיחה | 17:00 משחק מרכז

אם הכנסה באר שבע הקימה קבוצה כבוד רגל ע
שמו של איש .
בגמנה אלא של איש בהצגה חולצת הקבוצה .

בס"ד

"נבילה ונשייז בואת התורה כי היא לט שז ואורה"

שמחים להזמיןכם
לטקס הכנסת ספר התורה
בבית הכנסת דרכי נועם (רח' שיזף 13, מיתר)
לכבודו ולעילוי נשמתו של הקצין והלוחם
סרן ליעד לביא ז"ל
שנפל במבצע צוק איתן

הטקס יתקיים בערב יום ירושלים
יום שלישי כ"ז באייר 23.5.17 בשעה 19:00
תפילת מנחה בשעה 19:10
תפילת ערבית חגיגית וסעודת מצווה

לזכר בנינו שנפלו במערכות ישראל

בונדר (בנצ'י) לוי
דוד קרסל
ציליל אליעזר
יקי ארצי
ליעד לביא
נעם רוזנטל

שביי יעקב מאור
יהודה ברינקר
אברהם וילנסקי
יצחק בן ארצי שטיסובר
חי בר-דוד
נסים כל ארצי
יהודה רוזן
דוד בן חמו
שמואל מורחי
יונתן לוי
אריה כץ (משמיש)
אשר בוזגלו
דוד מרץ
אלי כהן
יעקב נגר
שני שחם
אפרת סלומון
רוני ביינרט
אריאל חסמה

"ארץ שנתנו לה אוהביה
כל אשר יכלו לתת"
(נחן יונתן)

יזכור

יזכור שם ישראל את בני ובנותיה
הנאמנים והאמיצים שיהיו צבא ומגן לישראל
ובל חייהם הועלתה תפילות ותפילות
במקומות רבים וכל אשר קוללות המדינה
הישראלית והעם הישראלי יזכרו את שמותיהם
עם ישראל בשם מולדתם על הקמת ישראל
כל אלה שנתנו בנפשותיהם
ביום הדין יזכרו ויחיו
יזכור ישראל את בני ובנותיה
והמדינה הישראלית תזכור את שמותיהם
על המסגרת המיוחדת הזו
יזכור שם ישראל את בני ובנותיה
הנאמנים והאמיצים שיהיו צבא ומגן לישראל

